

Robert Feldhoff

LET TRONTTERŮ

Přeložil Jiří Podbrdský

1. 100 milionů světelných let.

„Jak se ti vede, A-Califorme?"

„Odpovím ti otázkou: Přeješ si získat informace o mých reálných cílech nebo o mém emocionálním rozpoložení?"

„Zajímá mě tvé emocionální rozpoložení."

„Je mi na umření, E-Kajwane."

„A proč?"

„Protože jsem ztratil příliš mnoho bodů na své vnitřní hodnotové stupnici. Tedy přesněji řečeno mé hodnoty jsou na nule nebo ještě níž."

„Takže minusové?"

„Přesně tak." „Ale to přece není možné, A-Califorme!"

„Ale je. Což znamená, že musím napravit svou vinu. Shifting mám na svědomí já."

„To už nenapravíš."

„Kdyby to byla pravda, musel bych korigovat svůj reálný cíl, E-Kajwane."

„Jakým způsobem?"

„To je snadné. Chci zemřít."

(Dotazovaný zdvihá ruku se sedmi prsty a sedmi jehlovými drápy. Tazatel působí nervózním dojmem.)

„Jde jen o jednu otázku, A-Califorme. O myšlenkový experiment."

„Jsem si toho vědom. Reálný cíl zatím setrvá v nekorigované formě. Musíme najít Galorňany."

(Psychotaktické záchranné pohovory: E-Kajwan a A-Caliform/Indikace: nemožná/ Analýza účinku: dočasný neúspěch)

„Ta zatracená kraksna stávkuje," zaklel Reginald Bull.

„Zrychlení?"

„Prakticky žádné.“

„Energie?“

„To kdybych věděl...“

Reginald Bull zbrunátněl, Jako technický perfekcionista nebyl schopen přenést se přes podobné závady. Dokázal přijmout dokonce i lidské slabosti - pokud ale selhala technika, uměl si „tlust'och“ pořádně podat ty, kteří za ni odpovídali.

V tomto případě nikdo odpovědný neexistoval. Z původních členů posádky nezůstal na palubě TRONTTERU ani jeden. Letěli jsme v naprosto cizí lodi, na jejíž palubě byla minimální osmnáctičlenná posádka.

„Energie?“ zeptal se A-Caliform Bullyho podruhé.

„Já nevím! K čertu, kde je ta zatracená energie?“

Vtom se děsivě zatřásl celý velitelský můstek a mé konturové křeslo se pořádně zakymácelo. Na obrazovkách se objevila planeta Centrum Centrifaaalů, která se nacházela jen několik kilometrů pod námi. A náhle jsme se jí už nevzdalovali, jak by k tomu mělo normálně dojít, ale naše startovní zrychlení se pomalu rozplývalo v gravitačních polích.

TRONTTER se řítíl zpátky k povrchu C. C.

Bylo mi jasné, že by to mohla být naše zkáza, ale ani při nejlepším vůli jsem si nedokázal představit, že by takto směšně mohl skončit nějaký Nesmrtelný.

Poměry na lodi dokresloval další detail - když se nacházela ve volném prostoru, postupně ubýval vzduch vhodný k dýchání. Vnější plášť netěsnil. Pozemšťanovi II. století NGL to připadalo stěží uvěřitelné, ale bylo to tak.

Nutil jsem se ke klidu a měl jsem co dělat, abych zůstal sedět na místě. S řízením lodi jsem neměl nic společného, a tak jsem se nemínil raději do ničeho plést.

„Co se to děje tam dole u reaktoru?“ zahřímal Reginald Bull do interkomu. „Reaktorová sekce, ohlaste se!“

Ozvalo se hlasité cvaknutí a pak bylo slyšet: „... nevíme, co se to...“ Další slova zanikla v ohlušujícím praskání.

V duchu jsem proklel předsedu vlády Centra Centrifaaalů A-Betšagu za to, že nám na víc než 30 000 světelných let dlouhou cestu

neposkytl nic jiného než bednu šrotu, kterou kdysi pokřtili jako TRONTTER.

„K-Oxxane!" zařval Bully. Byl tak rozčilený, že mu unikl drobný detail - spojení nebylo možné navázat ani sebevětším řevem. A už vůbec nemělo řvaní vliv na funkci reaktoru.

„K-Oxxane, krucinál!"

Přihlížel jsem volnému pádu lodi s nucenou ležérností. Řítili jsme se zpátky k povrchu, na kosmodrom poblíž centřifaalského velkoměsta Cursoru. A pak přece jen došlo k zázraku. Nedokonalá technika jako by se podrobila soustředěné vůli Reginalda Bulla. Spojení se znenadání obnovilo.

„Tady můstek! K-Oxxane, co se to dole děje?"

„Potřebujeme dvě minuty, abychom obnovili přívod reakční hmoty," ozval se Centřifaal zcela nevzrušeně.

„Můstek strojovně!" zařval nepřítčně tlust'och. „Doufám, že je vám známo, že se co nevidět zřítíme?"

„Ano. Do dopadu zbývají dvě minuty."

Trhl jsem sebou. Bylo to žalostně málo času. TRONTTER samozřejmě nesměl dopadnout do obydlené oblasti. Kromě mě. Reginalda Bulla a šestnácti Centřifaalů by to odskákal ještě několik milionů obyvatel Cursoru.

„Doporučuji zabrzdit pád pomocí korekčních motorů," prohlásil K-Oxxan.

„Běží na vlastní šťávu?"

Sice jsem neměl tušení, jak dokázal Bullyho translátor přeložit výraz „Šťáva", nicméně kosmický technik porozuměl.

„Jde o nezávislé reaktory," odpověděl K-Oxxan. „Mohli bychom mít k dispozici plný korekční výkon, pokud nedojde k žádné technické závadě."

Před duchovními zraky jako by se mi rozsvítila červená poplašná kontrolka, což vyvolalo nenápadné slůvko pokud. Všichni se podívali na oficiálního pilota A-Califorma, ten ale visel očima na Bullym. Tlust'och přikývl a vůdce klanu zažehl najednou všechny dolní korpuskulární agregáty.

Účinek byl nepřeslechnutelný a okamžitý. Jeden z agregátů nevydržel maximální zatížení a explodoval. A-Caliform vypnul

pomoci pozitroniky protilehlý motor. Zbývající agregáty ale - i když s určitým zpožděním -přece jen naskočily. Jejich výkon odpovídal jednomu procentu výkonu hlavního pohonu, a tak se nedalo říct, zda vůbec alespoň zpomalily pád. Hodnoty však zůstávaly konstantní.

„Devět kilometrů," ohlásil E-Emergen, jeden z nejuvažlivějších Centrifaaľů na palubě. Jeho hlas zněl nezvykle chladně a klidně. Možná to ale bylo způsobeno pouze shiftingem. Ten, kdo nemá co ztratit, nebojí se ani o vlastní život.

Z dvouminutové lhůty do okamžiku dopadu uplynulo padesát šedesát vteřin a loď se nacházela asi v osmikilometrové výši nad povrchem planety. Kromě hlavního pohonu vypadla také nárazová a ochranná pole. Aerodynamika TRONTTERU nebyla v té chvíli důležitá, chyběla jakákoli stabilizace a atmosféra zle odírala titanový vnější plášť.

Padali jsme dolů jako kámen a napůl mě ohlušovalo děsivé dunění.

„Okamžitě se postarejte, ať se neřítíme dolů ve vývrtce!" zařval Bully....

„To nejde! Zmenšilo by to brzdný výkon!" namítl A-Caliform.

„Zbláznil ses? Zabijí nás vibrace!"

„Ty vydržíme; jsme upoutáni v křeslech!"

Reginald Bull se udeřil nevěřičně do čela. „My ano! Pokud ale nedokážou nic opravit v reaktorovém sektoru, jsme v háji všichni!"

A-Caliform sebou trhl a jeho prsty přelétaly z jednoho spínače na druhý. Nyní nám bránily jen korekční motory, abychom nezačali rotovat pod mocnými nárazy atmosféry.

Dvacet vteřin. Deset. Už jsem rozeznával ploché střechy domů - nebo jsem měl alespoň ten dojem.

„Ted'!" vykřikl K-Oxxan v reproduktorech.

V téže chvíli zavýly hlavní motory. TRONTTER to vrhlo opačným směrem a stoupala vzhůru, pryč od smrtonosného povrchu planety. Byl jsem si jist, že impulsní agregáty nadělaly v Cursoru pěknou paseku.

Vysadily absorbéry přítlaku a bylo mi, jako by mě obří pěst srazila zpátky do křesla. Bully něco řval do mikrofonů, ale nebylo mu v tom rachotu vůbec rozumět. Zdálo se však, že ho dobře slyšeli

ve strojovně, protože absorbéry vmžiku opět naskočily.

A-Caliform vystřelil s pyramidovou lodí, až s nebezpečným zrychlením, vzhůru k orbitu. Za několik minut přepnul veškerá zařízení na pohotovostní provoz, nechal zjistit škody a stanovil kurz.

Zavrával jsem, když jsem se vyhrabal z křesla, a to už bylo co říct. Takový start jsem ještě nikdy předtím nezažil. Bylo mi čím dál zřejmější, že TRONTTERU zbývá maximálně několik měsíců, než bude zralý do šrotu.

Reginald Bull byl v obličeji bledý jako ona příslovečná stěna, a tak se ani příliš neodlišoval od Centrifaaľů, jejichž pokožka beztak připomínala nafouknutou bílou žvýkáci gumu. Vyhekl a vstal. Šlehl pohledem po pozitronice a pak, po, všech měřicích přístrojích na velitelském můstku. Nakonec se zabodl očima do A-Califorma.

„Proč se vůbec tak rozčiluješ, Reginalde Bulle?“ zeptal se ho Centrifaaľ poklidně.

„Proč?“ vyhrkl tlust'och a znovu zbrunátněl tak, až jsem se začal bát, aby ho neranila mrtvice. „Protože bych se nerad dočkal toho, že se z téhle kisny šrotu stane můj hrob!“

„Přeháníš, Reginalde Bulle. Z mého pohledu proběhl start naprosto bez závad. Nezapomeň, že neletíme s válečnou lodí, ale zastaralým kurýrním plavidlem.“

Bully zakroutil nechápavě hlavou a vykřikl: „Perry, nemohl bys mi výjimečně pomoci?“

„Později, starouši, mé možnosti jsou momentálně omezené.“

Vyměnili jsme si dlouhý významný pohled a oběma nám bylo jasné jedno: Takhle to nepůjde dál. S TRONTTEREM nemáme šanci překonat vzdálenost 30 000 světelných let.

Trčeli jsme s tlust'ochem ve vzduchoprázdnu. Neznali jsme kosmickou polohu Plantaga a podle toho, jak se vyvíjela situace, bylo by nám to beztak málo platné.

Tomu, kdo se ocitne uprostřed africké džungle a nemá po ruce nic než koloběžku, je srdečně jedno, jestli pobřeží Slonoviny leží na západě nebo na východě. A navíc - což pro nás bylo v té chvíli ještě mnohem horší - nelze absolutně srovnávat kontinentální a vesmírné vzdálenosti.

Terra mohla být od nás deset nebo sto milionů světelných let.

Před několika týdny jsme na Trokanu, momentálně Čtvrté planetě Sluneční soustavy, vstoupili na Most do nekonečna. Mosteckými branami jsme prošli do neznámých míst roztroušených všude možně ve vesmíru a blíž jsme poznali tři z nich: přirozeně Trokan, východiště naší odysey, mezitím zničený arzenál Baolinda a planetu, která kdysi byla domovem Galorňanů,

Od té doby jsme byli na útěku.

Když jsme vycházeli z mostecké brány, počíhal si na nás strážce jménem Foremon., snažil se nás zlikvidovat a nakonec nás zahnal na Galorn. Pokud bychom se vůbec někdy chtěli vrátit na Most do nekonečna, museli bychom najít někoho, kdo je oprávněn na něj vstoupit.

Dostali jsme tip na Galorňana jménem Ce Rhion. Rozhodli jsme se, že ho najdeme. Doufali jsme, že má oproti Foremonovi propustku a umožní nám dostat se domů, Melo to ovšem jeden háček. Ce Rhion byl od nás vzdálen 30 000 milionů světelných let. A technická úroveň tranzičních pohonů byla na Plantagu velmi nízká. Loď jménem TRONTTER, kterou jsme získali na Centru Centrifalů, připomínala spíš starožitný kousek než kosmické plavidlo.

To všechno ale souviselo se zvláštnostmi této galaxie. „Plantagský mír“ byl vynucený zvnějšku a záhadní Galorňané, nanejvýš vyspělý národ, jej udržovali nemilosrdnou rukou.

Kdo nezachovával panující mír a místo toho vyvolával šarvátky nebo války, musel počítat s tím, že bude postižen takzvaným shiftingem, jakousi humánní zbraní. Zasažený národ ztratil veškerou svou agresivitu - a každý jednotlivec tak pozbyl hodně ze své osobnosti.

Postižení byli navíc ukráceni o polovinu života, který jim ještě zbýval. Nedalo se posoudit, jakým způsobem se to dělo, zda ozařováním buněčných jader nebo tím, že shifting napadal samotnou vitální energii.

Centrifalovi, který by normálně žil ještě dalších dvacet let, zbylo pouhých deset. Přirozeně nešlo o přesnou polovinu, někteří jednotlivci mohli onemocnět a zemřít předčasně, stávali se obětmi nehod nebo propadali zničující závislosti. Redukce zbývajících

života na polovinu - to byla jen statistická hodnota.

Dalo se snadno domyslet, že rozvaděné strany se usmiřovaly už jen pod pouhou hrozbou shiftingu. A veškeré boje utichaly, jakmile byl shifting skutečně použit.

Došlo k tomu poprvé po více než tisíci letech před několika málo dny a postiženými byli Centrifaaalové. Zavínil to A-Caliform, který zavedl svůj lid do nesmyslné války. Nebyl schopen uvěřit, že tajuplní Galorňané vskutku existují. A zaplatil za to krutou daň nejen on, ale také jeho národ.

Současný - a vlastně i předchozí - předseda centriffaalské vlády A-Betsaga dal naší výpravě ke Galorňanům k dispozici pouze TRONTTER, dýchavičnou kosmickou loď nejstarší generace.

A-Caliform a jeho klan se stali mými a Bullyho průvodci. Chtěli zjistit, co je to za národ, ti Galorňané. A také se toužili dozvědět, proč museli trpět za Califormovu chybu všichni Centriffaalové.

Takhle se to tedy mělo s A-Califormem a TRONTTEREM. Nejdřív však bylo třeba překonat 30 000 světelných let, a to samo o sobě se zdálo být prakticky nemožné. Pravidelná posádka opustila loď a neznali jsme žádné triky a finty, jaké ovládali astronauti, kteří strávili na palubě TRONTTERU polovinu života. Nikdo nevěděl kam bouchnout, když selže pozitronika, nikdo neznal problémové body na reaktoru a v pohonném systému.

Proto mohlo stěží někoho udivit, že za těchto okolností se nedalo ani ve snu pomyslet na návrat do Mléčné dráhy, alespoň ne konvenční cestou.

„Jestlipak se vůbec někdy podíváme domů, Perry?“ zeptal se mě Bully a smutně na mě pohlédl.

„Mezi námi, tlouštíku: já budu rád, když přežijeme příští dny,“ odpověděl jsem odevzdaně.

2. Osmnáct minut života a mrtvý posel.

Foremon si předem vypočítal, že má nepatrné šance. V okamžiku, kdy opouštěl Bazaltovou nížinu, byl oloupen o významnou sílu - nedokázal morfovát. To mohl, pouze když měl na dosah čedič.

Bez morfovací schopnosti nebyl víc než nanejvýš citlivý, křehký, málo přizpůsobivý organismus. Nížina mu zaručovala přežití. Z její půdy si bral nezbytné minerály, ze slunečních paprsků pak čerpal potřebnou energii.

Nyní se Foremonovi zdálo, že mimo Bazaltovou nížinu nedokáže prakticky přežít. Neměl ji nikdy opouštět. Všechno se dělo přesně tak, jak očekával. Když se nebude pohybovat a sníží myšlenkové pochody na minimum, oddálí svou smrt patrně o tři až čtyři hodiny. Pokud ale bude i nadále aktivní, zbývalo mu maximálně dvacet minut.

UVědomoval si, že za tuto dobu nedokáže najít vhodný zdroj výživy. Logicky z toho plynulo, že vynesl sám nad sebou rozsudek smrti.

Už cítil první příznaky slabosti. Přišlo mu zatěžko dokonce i myslet. Nevadilo mu, že zemře. Jeho mysl nebyla ovlivňována ani hrůzou, ani panikou. V uplynulých tisíciletích si uvykl na myšlenku, že jeho bytí je spojeno s určitým posláním, že smyslem a cílem jeho života je obrana Bazaltové nížiny. Byl kdykoli připraven obětovat se, aby splnil toto své poslání.

Součástí Bazaltové nížiny byl Hřib včetně brány k Mostu do nekonečna a dále k ní patřilo všechno, co nějak souviselo s Thoregonem. Po Mostu mohly přejít výhradně povolané osoby - poslové Thoregonu, jako třeba druhý posel Ce Rhioton, a několik málo poutníků.

Jednoho dne pronikli do Hřibu ti dva cizinci, dva živí tvorové z národa Pozemšťanů -jmenovitě Petry Rhodan a Reginaíd Bull. Perry Rhodan měl na zápěstí propustku. Černý náramek jej opravňoval ke vstupu na Most. Jenže dlouholetý strážce Foremon se nedal oklamat. Ihned přišel na to, že Rhodan má na zápěstí cizí propustku - která patřila Čtvrtému poslu Thoregonu.

Kdyby mu ji byl čtvrtý posel půjčil, rozhodně by ji nějak označil. Foremon však nenašel žádné zvláštní znamení, a proto věděl, že Rhodan a Bull čtvrtého posla zabili. Nebo že by se dala propustka získat jiným způsobem?

Bylo to zařízení, které usnadňovalo orientaci na Mostě do nekonečna. Tomu, kdo ji měl, pomáhala pohybovat se cíleně od jednoho pilíře ke druhému.

Čtvrtý posel byl tedy mrtvý.

Pro Thoregon to mohlo mít nedožrnné následky. Celá koalice byla ohrožena, i když Foremon neměl představu, kým nebo čím byla koalice tvořena. Věděl pouze, že představovala to nejdůležitější a nejlepší, co existovalo v této části univerza.

Poslové měli obrovský význam. Zabít jednoho z nich byl nepředstavitelný zločin. Ti, kteří se ho dopustili, museli být zlikvidováni za každých okolností.

Foremon byl ochoten obětovat celý národ i celé planetární systémy, jen aby jednou provždy vyřídil - Rhodana a Bulla. Nepochyboval o tom, že se dostal na stopu velké věci a že oba vrazi sáhnou k dalším úderům.

Něčemu ale strážce Bazaltové nížiny nerozuměl. Propustka, kterou měl Rhodan na zápěstí, vyzařovala určitou sílu, jež jí umožňovala bránit se nepovolanému držiteli. Proč už dávno Pozemšťana nezničila? Mohla přece kdykoli oddělit jeho ruku od kloubu a vymanit se z jeho moci. Cizinec by pak nemel nejmenší šanci na přežití.

Rhodan zřejmě náramek nějakým způsobem oklamal. Zabít posla bylo docela snadné, na to stačilo několik lodí nebo paprskometů. Stejně tak se dala vyřídít propustka. Když ale vrazi přišli do Nížiny, nebyli ozbrojeni. Foremon tehdy využil příznivé chvíle a zaútočil.

Dodnes nevěděl přesně, jak to, že oba Pozemšťané přežili dvě jeho akce. Dokonce se jim podařilo uniknout z Bazaltové nížiny a opustit planetu, přestože je strážce pronásledoval. Nyní se nacházeli kdesi ve hvězdném moři Plantaga a Foreman nemohl zjistit jejich polohu do té doby, než se dopustí nějaké chyby.

Téměř šlel, když pomyslel na to, že možná už vypracovali nějaké nekalé plány. Co když se pokusí opět uškodit koalici

Thoregon? Co když mají v úmyslu zabít po čtvrtém poslovi také druhého? Strážce Bazaltové nížiny se obával; že Ce Rhiotona čeká nejhorší.

Foremon se nacházel v nitru galornské kosmické lodi jménem PEGOOM. Měl tak k dispozici dopravní prostředek jako stvořený k pronásledování obou vrahů. Až na to, že jej patrně nebude moci využít. Do konce života mu zbývalo osmnáct minut. Čím déle přemýšlel, tím to bylo horší.

3. Špína, šrot a mizerní technici.

„Jak se ti vede, T-Legiawe?"

„Přál bych si, aby se to bylo nestalo."

„Co myslíš tím ,to'?"

„Prostě to. Přál bych si být zase výběřčím daní. Mám dojem, že tehdy jsem byl šťastný."

„Lze nějak tento stav štěstí rychle obnovit?"

„Přestaň mě mučit takovými otázkami, E-Kajwane." (Tazatel vyčkal, zda dotazovaný nejeví další známky agresivity).

„Tak ještě jednou: jak se ti vede, T-Legiawe?"

„Je ve mně díra. Zřítím se do ní a přestanu existovat."

„Co kdybychom vzali prkna a přitloukli je na tu díru? Pak bys do ní nespadl. Byl bys v bezpečí."

„Už tě nebudu poslouchat, E-Kajwane."

„Co kdyby...?"

„Nemluvím s tebou!"

(Psychotaktické pohovory: E-Kajwan a T-Legiaw /Indikace: nemožná / Analýza účinku: dočasný neúspěch)

Stroje utichly a řítili jsme se volným pádem prostorem. Na velitelský můstek se antigravitační šachtou dopravili K-Oxxan a F-Catrike. Byli jsme kompletní. V určitém ohledu jsme to měli s Centrifaaaly na palubě snadné. Kdo přišel o svou agresivitu, nebo alespoň o její valnou část, se nepře o nicotnosti a nemá skoro žádnou ctižádost.

Energické chování bylo spíš výjimečné. Jisté stopy temperamentu vykazovali nanejvýš A-Caliform a T-Legiaw, a to ještě pouze ve velmi vzácných případech.

Nesměli jsme však s Bullym Centrifaaaly popichovat. Už takhle byli dostatečně znectěni a pokořeni. Protože prošli shiftingem, nechali se kdykoli trpně servávat a komandovat a nebránili se ani v případě, že se jim křivdilo. V tom byli svým způsobem podobní lidem. Často jsem zažil Pozemšťany, kteří byli zbaveni agresivity pomocí léků. Jistá netečnost pak byla společným znakem obou ras.

U Centrifaaalů se k tomu však ještě přidávala deprese; uvědomovali si velmi dobře, co se s nimi děje, a nesmírně trpěli.

Člověk, jehož puzení k agresivitě bylo ochromeno léky, naproti tomu nemohl upadnout do deprese. V tom se lidé a Centrifaaalové příkře lišili.

Ujal jsem se tedy velení, aniž bych narazil na nějaký odpor.

„Jedno si musíme vyjasnit," prohlásil jsem. „Start proběhl katastrofálně. Stará posádka opustila kompletně palubu, musíme se tedy v krizové situaci spolehnout jen a jen na sebe. Při dočasné dělbě práce bychom nepřežili ani příští dny."

„Proč ne?" vyhrkl T-Legiauw, bývalý výběrčí daní. Poznal jsem ho podle tlusté černé oční lišty. „Start se přece povedl, ne?"

„Povedl se - to je zajímavé hodnocení," vyprskl Reginald Bull. „Nechtěl bych být u toho, kdyby při startu došlo k nějakým problémům."

Nikdo z Centrifaaalů nic nenamítl, ani A-Caliform ne. Proto jsem pokračoval: „Rozdělíme si úkoly podle svých schopností. To se týká řízení lodi a toho kdo bude na můstku a v prostorách strojovny a kdo bude plnit zvláštní úkoly. Navrhuji, aby se osmnáct členů posádky TRONTTERU rozdělilo do dvou stabilních skupin. Deset hodin bude určeno ke strážní službě, dalších deset pak k osobnímu volnu a spánku. Nějaké námitky?"

Rozhlédl jsem se, ale nikdo se nepřihlásil.

„Možná se někdo ptá, proč se tady ujímám velení právě já," dodal jsem. „Pověřil mě tím A-Caliform, protože mám nejvíc zkušeností. Nalétal jsem mnoho tisíc hodin na tranzičních lodích. Kromě toho musíme vyčkat, jak se projeví shifting na centrifaaalské osobnosti. Za rizikový faktor lze považovat každého, kdo jím prošel."

„To jsme kromě vás dvou Pozemšťanů na TRONTTERU všichni," namítl psycholog A-Califormova klanu E-Kajwan.

„Je to hrozné, ale jsem si toho vědom." Pokrčil jsem lítostivě rameny, i když mi bylo jasné, že Centrifaaalové stěží porozumí této řeči těla. „Bohužel na tom nic nemohu změnit. Váš duševní stav je faktor, který musíme vzít v úvahu. Počkáme, co se z toho vyvine."

Přejel jsem zkoumavým pohledem po přítomných. Nebyl mezi nimi jediný, který by po ztrátě agresivity nezapásli s depresí. Kdysi to byli neohrožení válečníci, nevypočitatelné povahy, vybavené

osudným zabijáckým instinktem. A teď? Když jsem viděl jejich hranaté, ploché obličej, pocítil jsem hluboké zoufalství.

Před sebou jsem měl fólii popsanou jmény. Poznamenal jsem si u každého člena posádky vzdělání a schopnosti a seřadil jsem si je podle úrovně.

„První směna: Velitel a pilot: A-Caliform. Další posádku velitelského můstku tvoří L-Libizz a C-Hortus. Velitelem strojovny je K-Oxxan a bude mít k dispozici jako techniky B-Terestan, I-Hamaše a M-Artoše. Zvláštní úkoly si vezmou na starost K-Fordes a E-Kajwan.”

Opět jsem se rozhlédl, abych zjistil, zda má někdo námitky.

„Co vlastně znamenají - ty zvláštní úkoly?” zeptala se K-Fordes.

„To sám ještě přesně nevím,” odpověděl jsem s odzbrojující otevřeností. „Tak třeba ty, K-Fordes, nemáš žádný speciální technický výcvik. Tvá nejvyšší cena pro celou skupinu tkví v tom, že máš bohaté znalosti

O národech Plantaga, a také jazykové nadání. To jsou věci, které nepotřebujeme bezprostředně k letu. Velitel ti tedy přidělí libovolné úkoly, které se naskytnou.”

„Aha - Souhlasím.”

Někteří Centrifaaalové si mezitím začali mezi sebou rozčileně šuškat a zmlkli, teprve když jsem je sjel zlostným pohledem.

„Druhou směnu,” pokračoval jsem vzápětí, „povede jako velitel a pilot Perry Rhodan, tedy já. Na můstku se mnou budou E-Emergen a B-Zagrastas jako počítačový specialista. Velitelem strojovny bude Reginald Bull a jako techniky určuji F-Catriku, D-Underbaje a T-Legiawa.”

„Námítka!” vykřikl T-Legiaw. „Nejsem školený technik.”

„To je mi známo. Nemohu ale jinak. Máme k dispozici jen osmnáct osob, a proto budeš plnit svou funkci pod určitým dohledem. D-Underbaj také není ve strojovně na svém místě, když je právník. Bohužel se s tím musíme smířit, T-Leqiawe.”

Bývalý výběrčí daní to vzal na vědomí,

I když při tom skřípěl zuby.

Nakonec jsem ještě přidělil dvojčata B-Logose a C-Logos na zvláštní úkoly k mé směně. Měl jsem v úmyslu využít je na

opravářské práce.

„Je samozřejmé, že většina osob bude k dispozici, i když nebude ve službě. Na TRONTTERU beztak není mnoho možností, jak trávit volný čas. Reginald Bull a já patrně budeme spát méně než tři hodiny. Jak na tom budete vy ostatní, se teprve ukáže.“

„A co dál?“ zeptal se mě A-Caliform.

„Cílem naší výpravy jsou Galomané. Očekávám, že se na cestě k nim dostaneme do problémů. Nejlepší životní pojistka pro nás bude, když se naučíme dokonale ovládat tuhle loď. Od teď se v tom budeme intenzivně cvičit.“

„Co znamená ‚od teď‘!“

„Začneme za hodinu. S pomocí našeho pozitronového specialisty B-Zagristase vyhotovím seznam možných poruch. Přepneme všechna zařízení na simulační režim a budeme trénovat tak dlouho, dokud obě směny jakž takž neovládnu příslušné reakce.“

„Nebylo by lepší zvládnout reakce dokonale?“

„Bezpochyby, A-Califorme. K tomu bychom ale potřebovali několik měsíců. A tolik času nemáme, tedy alespoň já a Reginald Bull.“

Nikdo už neměl dalších námitek.

Za hodinu jsme se rozdělili. Třebaže moje směna byla označena jako druhá, začínali jsme my. Chtěl jsem osobně dohlédnout na to, jak se plní výcvikový program. Po deseti hodinách sténající Centrifaaalové doslova žebrou o přestávku, aby si odpočinuli.

Dosáhl jsem tak dvojího. Zaprvé se u posádky vytříbily úžasné rychle jisté, zvláště pak technické dovednosti, a zadruhé Centrifaaalové neměli čas na sebelítost, když byli tak zapřažení do práce.

Rozumělo se samosebou, že odborník jako B-Zagristas byl k dispozici také A-Califormově směně. Byl nepostradatelný, když bylo třeba vypočítat tranzici. Stejně tak se neobešel provoz stroje bez F-Catriky a K-Ox-xana.

Když se střídaly směny, trávila celá posádka půl hodiny pohromadě na můstku a já jsem předával velení A-Califormovi nebo on mně.

„Na slovíčko, Perry,“ vyzval mě jednou Bully a odtáhl mě

nenápadně stranou.

„Oč jde?“ zeptal jsem se ho udiveně.

„Mám takový plán. Víme přece oba dobře, že tahle kisna nevydrží víc než deset tisíc světelných let. To znamená, že bychom to měli risknout a něco s tím udělat.“

„A napadlo tě něco?“

„Že se ptáš! Z toho, co máme na palubě, neopravíme skoro nic. Zkontroloval jsem s F-Catrikou všechny sklady a zjistili jsme, že jsou všechny prakticky vybrakované. Nenašli jsme skoro nic, až na špínu a šrot. Ty a já ale máme mnohem větší technické znalosti než Centrifaaalové a známe spoustu fint. Musíme někde schrstit náhradní díly a suroviny. Dopřej mi trošku času a sflikuju zařízení, o kterých v Plantaagu nikdy neslyšeli!“

„Za předpokladu, že budeš mít dost náhradních dílů.“

„Přesně tak! Vždyť si rozumíme, Perry, ne?“

„Tak co jsi vykoumal? Chceš se snad vrátit zpátky na Centrum Centrifaaalů a škemrat?“

„To radši chcípnu! Ne, musíme dát hlavy dohromady s A-Califormem. Byl předtím přece něco jako revolucionář, ne? Vsaď se, že si ještě pamatuje, kde je nějaký zbrojní a výstrojní sklad. Když nám to poví, stačí se do něj jenom podívat.“

Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem řekl: „To je skvělý nápad. Zeptáme se ho na to.“

Oba jsme pohlédli na vůdce klanu. Seděl v jednom z šesti velitelských křesel uprostřed můstku a přelétal pohledy po stěnách plných obrazovek. Ne, že by mu to bylo něco platné. Kromě plantagských hvězd toho mnoho vidět nebylo.

Byl bych rád věděl, co se odehrává v A-Califormově nitru. Vyprchala z něj stará energie a tatam byla absolutní nadřazenost, která z něj vždycky vyzařovala.

Všiml si, že se na něj díváme, zvedl se z křesla a přešel k nám. To by bylo předtím nemyslitelné. Dřív by jen pokynul rukou, abychom přistoupili my k němu.

„Tak co?“ zeptal se nás. „Zjevně máte nějaký plán.“

„Je to tak. Můj přítel Reginald Bull je toho názoru, že nemáme šanci dosáhnout svého cíle, pokud někde nezískáme náhradní díly a

suroviny."

„No a?" A-Caliform na nás vrhl podivně číhavý pohled, jako kdyby už něco zvětřil. Shifting jej sice pňpravil o agresivitu, ale ne o inteligenci.

„Bully si myslí, že bys nám byl schopen pomoci."

„Já už nejsem vládce, pokud jsi nezapomněl, Perry Rhodane. Vystřídal mě A-Betsaga," namítl Centrifaaal.

„Doufáme, že existuje ještě nějaká základna z dob, kdy jsi vedl odboj z exilu. Nebo něco na ten způsob."

„To vám nemohu jen tak říct."

Pozorně jsem si Centrifaaala měřil. Mel na sobě šedý oblek, na rozdíl od svých soukmenovců, kteří byli celí v černém. Měřil metr osmdesát a byl tedy na Centrifaaala hodně vysoký. Byl jediný, kdo alespoň zčásti pochopil, odkud a proč jsme se tu vzali. Kdykoli jsem někomu vykládal o vzdálené Mléčné dráze, většinou se dotýčný tvářil nedůvěřivě. Naproti tomu A-Caliform považoval mezigalaktické lety za naprostou realitu. Dovedl si představit stejně dobře superinteligence jako Most do nekonečna.

„Existuje jedna možnost," vyhrkl vůdce klanu zničehonic. „Jen nevím, jestli ji budeme schopni využít."

„Jaká?" přerušil ho nedočkavě Reginald Bull.

„Hvězda jménem Perceppu."

„Leží na naší trase?"

„To nevím. - Počkej, Reginalde Bulle! Nemusíme se ptát pozitroniky." A-Caliform se obrátil, rozhlédl se po můstku a nakonec zabodl oči do Centrifaaalky choulící se v rohu. F

Věděl jsem, že je to žena. Ale jen proto, že jsem si to zapamatoval, když mi to řekli. Centrifaaalové dovedli bezpečně vycítit rozdíl mezi pohlavími, my lidé jsme byli odkázáni na svou paměť.

„Hej, K-Fordes!" vykřikl centrifaaalský klanový vůdce. „Máš za sebou už pár letů Planíagem. Znáš systém Perceppu?"

„Ano, A-Califorme."

„Dostaneme se na téhle cestě na západní stranu galaxie?"

Centrifaaalka chvíli uvažovala a pak prohlásila: „Perceppu leží ve vzdálenosti pěti set čtrnácti světelných let od Centra Centrifaaalů.

Budeme ji mít asi o sto světelných let."

„Díky," řekl A-Caliform a znovu se otočil k nám.

Z jeho mimiky se dalo těžko něco vyvodit, nyní jsem ale vytušil, že je na členku svého klanu patřičně hrdý.

„Všechna čest, K-Fordes se skutečně vyzná," prohlásil jsem pochvalně.

„Proto jsem si ji také vybral."

„Kdybys nám teď ještě pověděl, jak je to s Perceppu...," naléhal Reginald Bull.

„Nechci nic slibovat, dokud neuvidím, že se to dá provést," odpověděl A-Caliform suše.

Zatímco Bully marně dotíral na vůdce klanu, provedli B-Zagristas a E-Emergen společně první tranzici. TRONTTER byl rozložen na formu energie, nepochopitelnou člověku ani Centrifaaalovi, a prohnán hyperprostorem - a v přesně naprogramovaném bodu vynoření se zase složil zpátky do původního stavu. V Mléčné dráze by se taková loď prodala za neskutečnou částku a byla by vystavena v muzeu. V Plantagu však musela ještě vykonat cenné služby.

Ze všeho nejhorší byl okamžik materializace. Proces, kdy se každá molekula těla třikrát přemístila, než dosedla na správná místo, byl víc než bolestivý.

„Tyhle ztracené tranzice!" zavrčel Reginald Bull a třel si býčí šíji. „Jasně, dá se na ne zvyknout, někdy se ale ptám, jak jsme tuhle hrůzu mohli dřív vydržet dvacetkrát za den."

B-Zagristas a K-Fordes konstatovali, že jsme pouhých dvacet světelných let od Perceppu. Znamenalo to, že jsme měli za tři, čtyři hodiny dorazit do prvního cíle.

Pokud se ovšem něco ještě nezvrtne, napadlo mě a zmocnil se mě nepříjemný pocit. Nejlepšími techniky na palubě TRONTTERU byli Bully, K-Oxxan a F-Catrike. Nyní měli trochu času na kontrolu pohonných systémů, než dojde k dalšímu skoku. „Ať je to, jak chce, z celkem třiceti tisíc světelných let máme za sebou prvních pět set," zamumlal jsem hořce.

4. Smrt za sedmnáct minut.

PEGOOM se vznášel v Galornském souhvězdí. Lod' měla přibližně vejčitou podobu, byla 38 metrů dlouhá a maximální šířka činila 20 metrů.

Foremon se pozorně rozhlédl po velitelském můstku. Příjemné osvětlení dosáhlo do kašdického koutu, nikde nebyl vidět jediný ostrý stín ani kontrast. Strážce byl naopak zvyklý na hranaté útvary Bazaltové nížiny, a proto mu zjemnělé oblé rysy předmětů v centrále signalizovaly nebezpečí.

Do konce mu zbývalo sedmnáct minut - šestnáct;..

Na velitelském můstku nebyla jediná ostrá hrana. Spínací pulty měly tvar bublin nebo kapek, vyrůstajících z podlahy. Na každém z nich byly nápisy ve standardním Goo. Foremon z toho vyvodil, že rovněž Galorňané používají tento jazyk, třebaže jinak nemají s národy Plantaga prakticky žádný styk. Zřejmě to byli právě Galorňané, kteří zavedli standardní Goo v celé galaxii.

Spínače měly trojí podobu. Byly zde červené, černé a žluté senzorické plošky a na každém panelu byly vždy alespoň jednou zastoupeny všechny tři barvy.

Foremon nevěděl, jaká barva májaky účinek. Bylo klidně možné, že by přivedl PEGOOM k výbuchu, kdyby zmáčkl špatné tlačítko.

Galornská lod' pocházela z Gaala, z Dračí šachty. Foremon musel hodně naléhat, aby mu ji strážce města Szuker dal k dispozici. Nahoru na oběžnou dráhu kolem Galornu jej vynesla automatika a nyní strážce Bazaltové nížiny nevěděl jak dál.

„Zkusím se zeptat palubního počítače," řekl nahlas. „Zde velitel lodi. Chci okamžitě hlášení!"

Žádná reakce. Tento pokus ho stál třicet vteřin života. Smířil se s představou, že bude muset vyzkoušet přístroje namátkou. Viditelné panely byly opatřeny nápisy POHONNÉ SYSTÉMY, POČÍTAČ, VYSÍLAČ, LOKALIZACE a SYSTÉMY.

Nejdůležitější mu připadal počítač. Za vynaložení minima energie přicupital k panelu a pohlédl na tři plošné spínače. Nejprve se dotkl černého pole. Opět žádná reakce. Poté položil kostnatý prst na Červenou plošku a před očima se mu zmateriáloval plástvový

symbol.

„Palubní počítači, okamžitě se ohlas!" řekl strážce Bazaltové nížiny ještě jednou nahlas. Slyšel však jen svůj vlastní sípavý dech.

Nakonec se dotkl žlutého senzoru. A náhle uslyšel computerový hlasový výstup: „Vítám tě na palubě této lodi." Šlo jednoznačně o standardní Goo, třebaže s nezvykle měkkým akcentem.

„Ty jsi palubní počítač?" vyhrkl Foremon.

„Správně. Stiskl jsi žlutý senzor. Jsem připraven přijímat tvé dotazy."

Strážce Bazaltové nížiny pocítil zprvu úlevu, že ho pokusné obsluhování čidel neusmrtilo a zvýšila se tak jeho šance na přežití. Zbývalo mu ještě třináct minut. „Potřebuji vysvětlit způsob funkce ovládacích senzorů," prohlásil.

„Čemá znamená VYPNUTO, červená AKTIVOVÁNO a žlutá NÁPOVĚDA/VOLBY"

„Žádné další funkce?"

„To je všechno, loď byla postavena tak, aby ji mohli pilotovat ti, kteří se nevyznají v kosmoplavbě. Vše, co potřebují, se dozvedí, když se dotknou žlutého senzoru."

„Dobrá. Mám dva problémy. První se týká mé výživy, druhý zásobování mého těla vhodnou energií. Začneme druhým problémem, protože ho musím vyřešit do dvanácti minut."

„Definuj mi ho."

„Mé tělo je uzpůsobeno oné části spektra záření, kterou nacházím na povrchu planety Galorn. Máš k dispozici data?"

„Ano."

„Přijímám plachtovými ušima sluneční svit a akumuluji jej ve svém nitru. Zásoba této energie mi nyní dochází. Dá se nasimulovat příslušné spektrum záření z palubních prostředků?"

„Přirozeně. Počkej okamžik, prosím."

Osvětlení PEGOOMU několikrát zablikalo a pak Foremon ucítil, jak spektrum nepřímého osvětlení poskočilo na novou hodnotu. Měl dojem, jako by se ocítl zpátky v Nížině. Ulehčeně roztáhl plachtové uši a nastavil je na maximální plochu - jen aby se přesvědčil, že intenzita záření nestačí k tomu, aby mohlo dojít k účinné akumulaci.

„Potřebuji mnohem víc záření," řekl.

Světlo na palubě zesílilo, ale ne dostatečně, jak vzápětí zjistil Foremon. „To nestačí," zavrčel.

„Víc intenzity nelze vyprodukovat bez patřičné přestavby," odpověděl počítač.

„Lze to provést v nějakém jiném sektoru PEGOOMU?"

„Co rozumíš pod pojmem PEGOOM?"

„Takhle jsem si prozatímne pokřtil tuhle loď."

„Rozumím. Ne, světelné poměry jsou všude na palubě stejné."

„Kolik času si vyžádá ona přestavba?"

„Půl hodiny standardního času."

„To je moc."

Devět minut. Palubní počítač se odmlčel a Foremon se ho ani na nic neptal. Někáká možnost přece musí existovat, říkal si zoufale v duchu. Přece nezahynu v hypermoderní galornské lodi kvůli mizerné půlhodině.

Foremon nechal senzor palubního počítače pro jistotu zapnutý a otočil se k panelu s nápisem SYSTÉMY. Sám přesně nevěděl proč. Chtěl prostě vyzkoušet, co se dá.

Popořadě si ověřil volby pohonných ústrojí, systémy přežití, řídicí povelů a další systémy, ale nepostoupil ani o milimetr.

Když mu zbývalo pouhých pět minut, dostal spásný nápad. Bohužel ale o pět minut později, než bylo třeba. Stačilo loď jednoduše navést na denní stranu planety a blíž k povrchu. Vystoupit z PEGOOMU a opékat se na slunci, dokud zásoby energie opět neumožní akceschopnost. Tuto šanci však promarnil, protože přistávací manévry by z této vzdálenosti trval deset minut.

Po třech minutách dostal jiný nápad. A několik vteřin před uplynutím lhůty, kdy už už cítil, jak se jeho minerálními údy vzlíná strnulost, přepnul zpátky na sektor „vnějšího pozorování".

Prolétl popořadě všechny volby a na konci narazil na to, co už jednou viděl, ale nepovažoval za užitečné. PEGOOM měl k dispozici observatoř, nejrůznější systémy blízké i daleké lokalizace, optické zaměřovače - a také systém přímého pozorování.

Ten si nyní Foremon vybral a přidal příkaz BEZ FILTRŮ.

To bylo poslední, co stihl udělat. Jakmile se dotkl tlačítka, vyprázdnil se zásobník v jeho hrudi téměř úplně. Ke zbytku energie

neměl přístup.

Foremonův duch pohasínal velmi pomalu. Zrak mu přestával postupně sloužit a neměl k dispozici oběhový systém, většina procesů v jeho organismu probíhala chemoelektrickou cestou. Na jedné straně to s sebou neslo určitá omezení týkající se pohyblivosti a spontánní výkonnosti, na druhé straně se ale stav tělesného klidu ještě nerovnal smrti, znamenal pouhý milostivý odklad.

Poslední, co strážce Bazaltové nížiny spatřil, byly stěny a strop, které postupně průhledněly. Ztuhlá albínská kostra se náhle rozzářila v jasném světle a Galornské souhvězdí zaplavilo strážcovy plachtové uši přídělem nefiltrované energie.

Trvalo to hodinu a pak se do strnulých údů vrátil život. Jeden z jeho nožních segmentů sebou zaškubal, ale nenalezl žádný čedič, z kterého by mohl extrahovat minerální látky. Jednoduché myšlenkové pochody byly vskutku na nejnižší úrovni. Foremon se instinktivně stále ještě nehýbal. Čekal, až nasbírá dostatek energie, aby vyrovnal téměř nulové zásoby ve své hrudi.

Pomalu otevřel oči.

„Počítači!“ řekl nahlas.

„Poslouchám.“

Strážce Bazaltové nížiny si blahořečil za to, že jej nevypnul. Takhle měl možnost s ním hovořit, aniž se musel hýbat.

„Dodržovat pozorovací režim BEZ FILTRŮ. PEGOOM at' vystoupá na oběžnou dráhu kolem Galornu o poloměru dvou světelných minut.“

Reakci Foremon už nezaznamenal. Když se konečně probral, vnímal palčivé slunce, které mu málem propalovalo tělesný pancíř. Pohnul se a náhle se cítil po prožitých útrapách opět silný. Chyběly mu nyní jen minerální látky, ale to nebylo zase tolik životu nebezpečné.

„Změna kurzu!“ zavelel. „Zrušit dostředivé zrychlení! PEGOOM nechť pokračuje v libovolném kurzu ven ze soustavy.“ Na okamžik zavřel oči a cítil, jak ozařování slunečními paprsky postupně slábne.

Zadal palubnímu počítači, aby přepnul osvětlení na únosnou míru. Po půlhodině se lodí opět linulo příjemně světlo a její kolektorové trubice bez problémů přijímaly uměle vyrobené záření.

Zatímco se PEGOOM nezměněnou rychlostí blížil k hranici soustavy, začal se strážce Bazaltové nížiny starat o přísun minerálů. Sloučil je v soli, nechal je rozpustit ve vodě a napustit roztokem malou vanu. Na půl hodiny se posadil do křesla a máchal si nohy v lázni. Pak se ho zmocnil pocit sytosti, který se téměř nelišil od stavu, k němuž dospíval po příjmu přirozených látek.

Uvědomoval si, že zvítězil na celé čáře. Přesvědčil se, že živiny z Bazaltové nížiny a sluneční paprsky lze nahradit.

Mohl nyní plně využít letových schopností PEGOOMU. Dokonce by si mohl zaletět do sousední galaxie. Uznal ale, že to nemá smysl, dokud se Rhodan a Bully zdržují v Plantagu.

Tedy pokud to tak ještě je, pomyslel si Foremon. Ne, oba vrazi jsou určité nadosah. Musí to tak být. Otázka je, kam zamířili. Opustili Galorn na palubě PRODAVAČE DUŠÍ, zatímco jsem strnul z nedostatku energie.

Strážci stačilo nyní jen čekat, dokud nedostane nějakou zprávu hypervysílačem. Třeba volání o pomoc z paluby nějakého uloupeného kosmického plavidla nebo vzkaz galaktickým vysílačům... Možné bylo všechno.

Oba Pozemšťané se nemohli nadlouho skrývat, neměli k dispozici pořádnou vesmírnou loď, nikdo jim nebyl schopen pomoci, museli se tedy činit sami. Foremon naopak se nacházel na palubě PEGOOMU, který dokázal překonat prakticky libovolné vzdálenosti.

Nejprve ale musel opustit Galornské souhvězdí. Zmocnil se lodi, když použil mírné násilí, a Galorňané jej museli nutně považovat za nebezpečného zloděje, který získal mocenský nástroj, s nímž může napáchat nedozírné škody. Určitě se pokusí vysлідit ho a vzít mu PEGOOM.

Přirozeně že je mohl už předtím seznámit s tím, jaké nebezpečí představují Rhodan a Bull. Celá věc ale měla jeden obrovský háček. Ce Rhioton se během času několikrát zmínil o svém národě a Foremon si zdaleka nebyl jist, zda Galorňané vědí o Mostu do nekonečna a Thoregonu, stejně jako o tom, jakou roli v této souvislosti hraje Ce Rhioton.

Druhý posel byl patrně jediný, kdo v sobě zahrnoval veškeré vědění.

Pokud by se tedy Foremon oficiálně obrátil na Galorňany, zajali by ho a pokusili by se ho předvést před Ce Rhiona.

V zásadě by to bylo v pořádku, uvažoval strážce Bazaltové nížiny. Nicméně váhal. Až příliš dlouho neobjevil žádnou známku toho, že je Ce Rhion naživu. Posel Thoregonu se mohl zdržovat všude ve vesmíru. Díky Mostu do nekonečna měl spojení s mnoha místy vzdálenými celé miliony světelných let. Pokud by tedy nebyl Ce Rhion k zastižení, seděl by Foremon možná dlouhá léta ve vězení.

Vrazi by mohli mezitím uletět tam, kde by je už nikdy nenašel. Anebo - a to by bylo ještě horší - by sami vypátrali Ce Rhiona a zabili by ho stejně jako Čtvrtého posla.

Strážce z toho vyvodil dva závěry. Zaprvé musí opustit Galornské souhvězdí, aby jej nevyslídila žádná galornská loď. Štvanice by v tomto případě začala rychleji, než by mu bylo milé. A zadruhé bylo jeho povinností varovat Ce Rhiona. K tomu se s ním musel rádiově spojit, a nejlépe anonymně.

Rozhodl se, že o tom popřemýšlí někdy později.

5. Šest plechových plátů.

„Ležela jsem tam a nemohla spát. Tenhle stav trval velmi dlouho. Vstala jsem a pozorovala stěnu. Přitom jsem necítila únavu. Jen jsem se bála, že už nikdy neusnu.“

„Potvrdila se tvoje obava?“

„Ne. Bylo to hloupé. Stačilo vzít si léky. Zabraly skvěle.“

„Co se stalo, když jsi nemohla usnout poprvé, C-Logos?“

„Myslela jsem na to, co bylo“

„Co jsi dělala v minulosti?“

„Obchodovala jsem s drogami.“

„Líbilo se ti -to víc než to, co děláš teď?“

„Přirozeně!“

„Proč ses tedy. přidala k A-Califormovu klanu?“

„Možná, abych měla pocit větší významnosti.“

„Stále ještě jsi Členem klanu. A nyní jsi na cestě ke Galorňanům. Potřebuješ snad cítit ještě větší důležitost?“

„Tomu nerozumíš, E-Kajwane.“

(Tázající se rozzlobeně zašklebil.)

„Jak jsi na to přišla? Rozumím ti skvěle. Prošel jsem shiftingem.“

„Proč tu tedy sedíš se mnou, E-Kajwane?“

„Je jedno, jestli sedím tady, nebo se někde jinde pokouším marně usnout.“

(Psychotaktické záchranné pohovory: E-Kajwan a C-Logos/
Indikace: nemožná/ Analýza účinku: dočasný neúspěch)

Ukázalo se, že systém Perceppu je prázdný. Čekal jsem, že v něm budou planety, možná i nějaká kosmická stanice, ale dálkové zaměřovače neudávaly nic než pustý prostor.

A-Caliform udělal gesto, které jsem si vyložil jako uklidňující. Trvalo několik minut a pak se z lokalizovaného prostoru vylouply drobné nepravidelné body. Rozeznali jsme dva asteroidové pásy, táhnoucí se celým systémem. Před dávnými dobami obíhaly hvězdu dvě planety, ty se ale ze záhadných důvodů srazily a navzájem zničily. Jejich zbytky dodnes kroužily po nejružnějších drahách.

„Tyhle zaměřovače nejsou k ničemu,“ zamumlal Reginald Bull.

Odevzdaně se rozvalil v křesle, jako by ho všechno přestalo zajímat. Alespoň se ovšem nerozčiloval, což všichni na velitelském můstku přijali s povděkem.

A-Caliform označil jako cíl asteroid nepravidelného tvaru o průměru asi tisíce kilometrů. Zbrzdil TRONTTER v uctivé vzdálenosti, takže jsme se v poměru k němu nepohybovali.

„V tomto percepském asteroidu byl ještě před nedávném výzbrojní a výstrojní sklad GEDEONTY. Ovšem poté, co jsem převzal moc, jsem rozpustil svou organizaci. Přesto se mohlo stát, že Percepu ještě nepřišla na řadu, protože to byla nedůležitá, okrajová základna. Tyhle věci trvají dost dlouho.”

„S těmihle loděmi rozhodně,” přisadil si Bully.

C-Hortús namířil na percepský asteroid rádiový paprsek opatřený starým heslem GEDEONTY, které mu udal Caliform, a po chvíli prohlásil: „Nedostali jsme žádný zpětný signál. Nevypadá to, že by tam dole byla ještě nějaká posádka.”

„Všichni se stáhli, když přišla zpráva o shiftingu,” řekl A-Caliform zamyšleně. „Čekal jsem to. Spěchají na pomoc Centru Centrifalů.”

„To je pro nás příznivé, nebo naopak?” zeptal jsem se ho.

„Příznivé. V to jsem vlastně doufal. Strážci Percepu by nikdy nevydali zařízení a výzbroj Centrifalové, který prošel shiftingem. Okamžitě by si všimli, že i já patřím k postiženým,” odpověděl zahořkle vůdce klanu a dodal: „Přišli by na to ani ne za dvě minuty a vypráskali by mě odsud. Už nemám žádnou autoritu.”

„Myslíš,” zeje tam dole ještě nějaké vybavení?”

„Doufám v to, Perry Rhodane.”

„Nechal jsi tam přirozeně instalovat automatické obranné systémy, co, A-Califorme?”

„Ovšemže. Přísně vzato, jde pouze o obranu asteroidu. My Centrifalové nejsme žádní vrazi. Past, která je tam naláčená, má jen jednu možnost jak rozlišit kusy kamene z asteroidového pásu a kosmické lodě.”

„Jak se tam tedy dostaneme?”

„Mám příslušný kód.” Vůdce klanu dal znamení dvěma Centrifalům u radiostanice. C-Hortús a K-Fordes vyslali směrem k

Perceppu předem připravené signály. Zjevná reakce se nedostavila, ale nikdo z nás to asi ani nečekal.

Nebylo mi zrovna dobře po tele, když se TRONTTER pomalu blížil k asteroidu. Ochranné štíty sice patřily z technického hlediska k nejlepšímu z toho, čím byla celá loď vybavena, k čemu by to ale bylo, kdyby v rozhodujícím okamžiku došlo k výpadku dodávky energie?

Nic se nestalo. Bez problémů jsme dosedli na přistávací plošinu, která se prohnula pod váhou pyramidy.

Odběhli jsme s Bullym od kajut a hodili na sebe černé ochranné obleky, které nám nechal A-Caliform před časem předělat na míru. Zakrátko jsme společně s osmi Centrifaaaly z průzkumného komanda, mezi nimiž samozřejmě nechyběli A-Caliform, T-Legiaaw a dvojčata B-Logos a T-Logos, stáli u hlavní přechodové komory.

Perceppská stanice měla tvar podzemního rondelu o průměru jeden kilometr. Nebyla na ní žádná kosmická plavidla, nikde nebylo vidět živáčka a polovina z několika set komor byla dokonale vyklizená.

Zato druhá byla plná materiálu, jak jsme záhy zjistili.

„S tím se už dá pracovat,“ ozval se uznale ve vysílačce Bully.

„To ano, ale koukej sebou hodit. Nebylo by příjemné, kdyby se tu nečekaně objevilo komando, které má za úkol odklidit zbytek,“ odpověděl jsem mu. I nadále jsem neměl z toho všeho dobrý pocit. Nejasně jsem tušil, že bychom se měli odsud vypařit. Čím dřív, tím líp.

Našli jsme si antigravitační lyžiny a převezli na nich na palubu TRONTTERU značné množství materiálu. Trvalo nám to celých šest hodin. Přestože všichni - a především můj starý přítel! - hrozně mrmlali, nařídil jsem, abychom odstartovali do půl hodiny.

To, co jsme nenalezli ve skladištích, jsme museli nějak sflikovat z palubních zásob. V poslední várce dopravili Centrifaaalové na palubu spoustu léků. Sice mi nebylo jasné, k čemu potřebuje šestnáct osob tolik medikamentů, ale A-Caliform a jeho podřízení zřejmě věděli, co dělají.

Vznesli jsme se z podzemního hangáru maximální rychlostí do vesmíru. Byl jsem rád, když jsme měli za sebou a bez úhony první

tranzici.

Ten den jsme si dovolili Čtyři další skoky. Reginald Bull zůstal s techniky nepřetržitě dole ve strojovnách, i když vlastně neměl službu.

Natáhl jsem se v kajutě a moje myšlenky se zatoulaly hodně daleko. Atlan, Gucky a Tolot - určitě se snažili po nás pátrat. Mohl jsem jen doufat, že se nikdo z nich neztratil na Mostě do nekonečna. A co je asi s Alaskou Saedelaerem? uvažoval jsem. Jeho stopa nám zmizela v arzenálu Baolin-Nda.

Na levém zápěstí jsem měl černý pásek. Takzvanou propustku. Našel jsem ji na Mostě, doslova jsem o ni zakopl. Od té doby se na nás začala valit jedna událost za druhou a já neměl tušení proč.

Když jsem se dotkl propustky, zvláště pak v určitých místech, viděl jsem nejrůznější barvy a slyšel hlasy. Od chvíle, kdy jsme odstartovali z Galornu, to však nebylo už tak intenzivní. Tušil jsem, že možnosti propustky se rozšiřují pouze v souvislosti s Mostem do nekonečna. Chtěl-li jsem tedy rozluštit tuhle tajenku, musel jsem se vrátit na Most.

A co do té doby? Bylo to zvláštní, ale ani na okamžik jsem si nepohrával s myšlenkou odložit Černý pásek, nebo ho dokonce zahodit či poškodit. Nemohl jsem jinak než k němu přistupovat s úctou.

Nakonec jsem přece jen usnul, sice jen na tři hodiny, ale jako nositeli buněčného aktivátoru mi to bohatě stačilo. Vzbudila mě příšerná bolest, která jako by mi chtěla převrátit mozek naruby. Náhle cosi křachlo, spadl jsem z lůžka, a když jsem se ocitl na podlaze, opět jsem se vzpamatoval.

Odjakživa o mně říkali, že dokážu rychle „přepínat“; bez jakéhokoli uvažování jsem si natáhl boty a za pět vteřin jsem už spěchal na velitelský můstek.

A-Caliform seděl ve velitelském křesle a kromě něj byli v centrále ještě B-Libbiz, C-Hortiis a přirozeně počítačový odborník B-Zagristas. Nezdálo se, že by někdo z nich jevil zvláštní známky rozčilení. Nechávalo je naprosto chladnými, že se loď před několika vteřinami málem roztrhla.

„Co se děje?“ vyhrkl jsem zadýchaně. „Jsou poškozené pohonné

jednotky?"

„Ne, Perry Rhodane," odpověděl A-Caliform. „Provedli jsme tranzici."

„Jinak nic? Tak proč ta rána?"

„Dostali jsme se do okrajové oblasti hyperbouře."

Jako kdyby do mě uhodil blesk. Hyperbouře pro mě byly naprostým anachronismem, nebezpečím, které jsem už dávno vypudil z hlavy. Způsobovaly je přesuny uvnitř pětirozměného kontinua. Čím byly tyto přesuny delší, tím prudší byly bouře a tím větší nebezpečí představovaly pro nechráněná kosmická plavidla.

Pochopil jsem, že v Plantagu zatím ještě nevynalezli patřičnou ochranu proti hyperbouřím. V Mléčné dráze nestála taková bouře ani za řeč, protože její účinky rušily lineární pohony a metagravý.

Hyperbouře mohla trvat někdy celé týdny, museli jsme ji tedy nějak překonat. Stejného názoru byli také A-Californ a B-Zagristas. Hned se pustili do práce a další tranzice byla připravena, když se TRONTTER ještě nepřestal pořádně otřásat.

Centrální antigravitační šachta procházela shora až k nejdolejším palubám. Zdáli jsem slyšel bušení. Vydal jsem se podél všelijak tvarovaných zařízení špinavými chodbami a údržbářskými kanály k místu, odkud vycházelo.

Všude se činili Centrifugalové. Zřejmě podle přesných pokynů demontovali přístroje.

Narazil jsem na Reginalda Bulla, který se společně s K-Oxxanem a M-Artošem, pachtil s jedním měničem energie, který byl součástí reaktoru. Tři těžké stroje mezitím manipulovaly s ocelovou trubkou dlouhou asi dva metry.

Používali při tom metodu, kterou bych klidně mohl nazvat „předpotopní". Lze přece stěží normálně pracovat s kladivem a pilou tam, kde kosmickou techniku charakterizuje nadsvětelná rychlost. Museli jsme si ale nějak pomoci a obdivoval jsem Bullyho, jak dokáže improvizovat.

„Tak, co, tlust'ochu?" křikl jsem na něj. „Jak to vypadá s proudovým zdrojem?"

Narovnal se a zafíkal. Svalnatý trup, na němž nebyl gram přebytečného tuku, měl obnažený a pot se z něj jen lil. Vypadal jako

mechanik na kolovém parníku z bájných dob.

„Proudový zdroj říkáš, Perry? Radši bych měl po ruce baterku do svítilny. My to ale zvládneme. Náhradní díly z Perceppu mají pro nás cenu zlata." Reginald Bull roztáhl blaženě pusu od ucha k uchu. Bylo vidět, že je tady dole ve strojovnách ve svém živlu.

„Jak dlouho vám bude trvat, než začne reaktor opět bezvadně fungovat?" zeptal jsem se ho.

„Půlden," odpověděl.

„Tak málo?" Vyhrkl jsem zmateně. „Jak na vás tak koukám, řekl bych, že budete hotoví tak za týden."

„Ne, Perry. Doděláme to, jak jsem určil. K-Oxxan se docela vyzná a B-Terestan, I-Hamaš a M-Artoš se snaží, jak nejvíc to jde. Potom se pustíme do pohonných systémů."

„Všiml sis, že se blíží hyperbouře?"

„Jasně, Perry. Ten pekelný randál se nedá přeslechnout."

„Vzpomínáš si ještě, jak to chodilo, když jsme neměli lineární pohon? Už tehdy přece existovalo zařízení, které do jisté míry chránilo tranzitující plavidlo před hyperbouří."

„Pravda!" vykřikl Bully a horlivě přikyvoval. „Nebylo to nic moc, ale fungovalo to.

Mám dojem, K-Oxxane, že dáme dohromady něco podobného, až budeme mít chvilku času."

„Myslíš, že si ještě vybavíš přesně konstrukční plány?"

„Za co mě máš, Perry? Přinejhorším vyrobíme přístroj z pár kancelářských svorek a Šesti plechových plátů. Nestarej se a nech to na mně."

„Jak myslíš."

Když jsem se vrátil na velitelský můstek, A-Caliform a B-Zagristas právě končili s výpočty. Třebaže nemohlo být řeči o znovuvvedení reaktoru do provozu, chystali se k další tranzici.

Sedl jsem si vedle velitele, abych mu byl v případě nouze po ruce. Skok nás přenesl přes vzdálenost tří set světelných let. TRONTTEREM znovu proběhl mohutný otřes a měl jsem dojem, že se trup lodi trhá. Bylo mi mizerně a doufal jsem, že Bully vyrobí ochranné zařízení co nejdřív. A bylo mi jedno, kolik při tom spotřebuje svorek a plechů.

Následovaly tři další tranzice a jejich účinky byly čím dál ničivější. V hyperpřijímačích vyladěných na nejrůznější frekvence to chrčelo a šumělo. Jejich čidla měla dosah sotva několika světelných týdnů.

A při čtvrté tranzici najednou jako když utne. Skok proběhl poklidně jako procházka za vlhého nedělního rána. Jistě, když se rozložily naše tělesné struktury, prohnaly se pětirozměrným prostorem a opět se složily v cílovém bodu, neobešlo se to bez bolesti. Tentokrát jsem ale už neměl pocit, že tahle tranzice bude moje poslední.

„Službu konající velitel strojevně!“ křikl jsem do interkomu. „Blahopřeji všem za tenhle výkon!“

Trvalo dva další dny, než Bully a spol. provedli svůj druhý zázrak. Materializovali jsme v gravitačním poli modrého slunečního obra - který by v normálním případě mohl představovat pro TRONTTER zhoubnou past

Pohonné systémy fungovaly bez závad a reaktor pracoval na maximum a hlavně nedocházelo k žádným výpadkům. Skoro to vypadalo, jako by se TRONTTER proměnil z hromady šrotu v kosmickou loď.

Co proti tomu byly drobné potíže se vzduchem? Nádrže byly znovu z poloviny prázdné, ale stačilo se vnořit do atmosféry první planety oplývající kyslíkem, kterou jsme měli při cestě, a obstarat si základní látky k výrobě dýchatelného vzduchu.

Bully navíc slavnostně slíbil, že se ve svém volnu pokusí vyrobit strukturální absorbér. Upřímně řečeno jsem si myslel, že to nedokáže, a pochybovačně jsem přihlížel, jak obětuje spánek a vynakládá síly na něco, co v Plantagu neexistovalo. Technika, která pohlcovala rázovou vlnu materializující se lodi, zde byla absolutně neznámá. A navíc nebyl k dispozici vhodný materiál.

Nicméně jsem podcenil přítelovu vynalézavost. Uletěli jsme už 15 000 světelných let, byli jsme tedy asi v polovině cesty, když projevil záblesk světodějného ducha. A za několik hodin poté došlo k proměně TRONTTERU z vysloužilého kurýrního plavidla v hypermoderní experimentální loď.

V průběhu posledních dní plavby pak sestavil ještě energetický

tlumič, ztěžující lokalizaci TRONTTERU a přídavný přístroj, zdvojnásobující dosah našich lokalizačních čidel. Tranziční pohon, který předtím umožňoval skoky o délce 500 světelných let, nyní zvládl za příznivých podmínek pětinasobek.

My jsme s tlust'ochem znali tyhle věcičky (a ještě spoustu dalších a mnohem lepších), už celá staletí. Na rozdíl od A-California a jeho podřízených. Shiftovaným Centrifalům to muselo připadat, jako kdyby k nim z normálního univerza sestoupili polobozi. Naštěstí K-Oxxan a ostatní technici se rychle vzpamatovali a řídili se úzkostlivě Bullyho pokyny.

Psycholog E-Kajwan zaznamenal, u členů posádky značný pokles touhy po sebezničení, Centrifalové získali usilovnou práci opět trochu sebevědomí. Skvělým dokladem toho byl D-Underbaj, sám o sobě velmi křehký a slabý, který byl přijat do Californova klanu jen kvůli svým výborným právnickým znalostem. Stal se z něj zarytý kutil a dole v sektoru strojoven oživil nejen jeden přístroj, který vypadal jako neopravitelný.

Poslední, co jsme museli udělat, než dorazíme k cíli, byla izolace lodi. To, co nám připadalo jako hračka, dopadlo z nevysvětlitelných důvodů špatně. Pořád stejně jako už v první den plavby - jsme ztráceli vzduch. Nejenže jsme nebyli schopni opravit díru ve vnějším plášti, dokonce jsme ji ani nemohli najít.

Nakonec jsem se rozhodl, že to budu považovat za jakousi „vadu na kráse“. Tento drobný nedostatek nám měl připomínat, že stále ještě letíme na palubě TRONTTERU, a ne na GILGAMEŠI nebo na jiné lodi třídy ODIN. Ve srovnání s galornskými loděmi jsme pluli v ubohé skořápce. Ovšem ve skořápce s vylepšeným jádrem, pomyslel jsem si napůl ironicky.

Úplně poslední úsek cesty nás konečně navedl na koordináty, které jsme dostali od androstrážce Szukera. Kdyby se mě byl někdo před začátkem plavby ptal, zda je možné urazit s TRONTTEREM 30 000 a víc světelných let, přesvědčeně bych mu odpověděl že nikdy.

Měli jsme za sebou těžkou zkoušku. Mnohem těžší ale na nás možná ještě čekala. Před námi náhle nastala tma. Stačil mi okamžik, abych pochopil proč.

6. Neúčinný kryt.

Foremon se mezitím seznámil s řízením PEGOOMU natolik dobře, že byl schopen vydávat příkazy týkající se kurzu, rychlosti a cíle. Galornanská loď byla uzpůsobena k tomu, že ji obsluhují neodborníci. Mohlo by ji klidně pilotovat i malé dítě.

Strážce Bazaltové nížiny naprogramoval hyperprostorovou etapu, která měřila přesně 4212,3 světelných let a vedla do středu Plantaga. Hodnoty byly zkreslené a kurz postrádal jakýkoli smysl, aby nikdo nemohl logickou cestou zjistit jeho cfl. V Gaalu byly patrně rozmístěné automatické lokalizátory, které ukážou, kam odletěl. V té chvíli měl za sebou zamést všechny stopy. PEGOOM se mezitím ocitl uprostřed hvězdokupy o vysoké hustotě sluncí. Foremon změnil kurz a pohyboval se nyní vertikálně ke galaktické rovině. Do volného prostoru pronikl 10 000 světelných let pod Plantagem. Chvíli „poslouchal“, zda loď zachytily nějaké aktivní senzorické impulzy, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by byl pronásledován nebo náhodně zaregistrován.

Další etapa jej zavedla zpátky do hvězdného shluku Plantaga na oběžnou dráhu kolem bezejmenného slunce, které nebylo blíž popsáno ani v galornském hvězdném atlasu.

Tady se konečně cítil v bezpečí. Vyžádal si od počítače informaci o automatickém spínači, který odpovídal na pátrací impulzy jiných galornských lodí - a skutečně jej našel. Kdyby to opomenul, PEGOOM by se v případě nouze nechal identifikovat proti jeho vůli.

Foremon nechal deaktivovat příslušnou volbu. Nyní mohl kout železo, dokud bylo žhavé.

Loď přijímala každou vteřinou spoustu hyperrádiových zpráv. Zadal klíčová slova Perry Rhodan, Reginald Bull a Thoregon, Kromě toho naprogramoval kontrolu zpráv podle hesel, v nichž se vyskytovala slova jako „vražda“, „katastrofa“, „smrt“ apod.

Nyní zbývalo vyřešit ještě tu záležitost s Ce Rhitonem. Kde se momentálně nachází druhý posel Thoregonu? Zeptal se počítače na nejruznější možnosti. Nejprve získal souřadnice tří galornských světů rozptýlených po Plantagu. Nejvýznamnější z nich se nacházel ve

vzdálenosti 33 000 světelných let od Galornu a jmenoval se Helter Baaken.

Nikdy předtím o něm neslyšel. Vycházel však z toho, že nejvýznamnější Galorňan se bude nacházet na nejvýznamnějším světě. Bylo mu jasné, že pracuje s nepřesnými daty, Když už ale sázel na pravděpodobnost, tak alespoň na tu nejvyšší.

Zadal počítači, aby navázal hyperrádiové spojení s Helter Baakenem, ovšem bez udání adresy vysílajícího.

Vysílač na PEGOOMU byl přirozeně mnohem vyspělejší než přístroje Centrifugalů a ostatních, ale ani on nebyl ušetřen poruch způsobených hyperbouřemi. A nad rozsáhlými oblastmi Plantaga řádl právě jeden z těchto děsivých živelných úkazů.

Přirozeně, že nijak neohrožoval PEGOOM. Lodi této třídy nebyly odkázány pouze na tranzice. Nicméně hyperbouře značně omezovaly obvyklý rádiový provoz.

Foremon udával svou polohu jen velmi přibližně. Tak mohl dostatečně zaměřit toho, kdo odpovídal na jeho impulzy, a při nejhorším měl stále ještě slušnou šanci uniknout.

„Jaký text bys rád poslal na Helter Baaken?“ zeptal se ho počítač.

„...(bez uvedení jména) ...volá Ce Rhio-tona. Jde o bytostně důležitou záležitost, a proto žádá bezpodmínečně o odpověď.“

„To je všechno?“

„Ano,“ potvrdil strážce Bazaltové nížiny.

Počítač ukázal, že právě vyslal na Helter Baaken hyperrádiovou zprávu. Nyní se dalo jen čekat a nepřetržitě sledovat dění v galaxii Plantagu.

Trvalo půl dne, než došla odpověď z Helter Baakenu: „Anonymnímu tazateli... Ce Rhionton není k nalezení. Místo jeho pobytu je neznámé, ať už je zpráva pro něj jakkoli důležitá.“

Foremon čekal celé dny, které se nekonečně vlekly. Téměř denně měnil svou polohu v Plantagu. Volání Ce Rhiontonovi zopakoval ještě dvakrát, pokaždé ale marně. Zdálo se, jako by se druhý posel Thoregonu vypravil na dalekou cestu. Na Helter Baakenu neměli žádné informace, kdy a zda vůbec se vrátí.

Strážce Bazaltové nížiny by se rád vydal na nějaký osídlený

galornský svět. To však bylo z pochopitelných důvodů vyloučeno. Mohl si blahopřát, že je stále ještě na svobodě. Několikrát také narazil na indicie, které jej zdánlivě naváděly k Perrymu Rhodanovi a Reginaldu Bullovi, ale jejich stopa se pokaždé vsákla do písku a z údajných odkazů se vyvrbily nafouknuté bubliny.

Foremon si začal postupně zoufat! Proto také se stalo, že nevěnoval patřičnou pozornost rozhodující události hned od počátku. V ohniscích soustavy Centriff a sektoru Trieger se objevily (alespoň soudě podle rádiového provozu) dvě flotily galornských lodí, jejichž posádky provedly první rozsáhlejší shifting po tisíci letech.

Strážce Bazaltové nížiny nevěděl přesně, co shifting znamená. Proto se dotázal počítače. Potom byl sice o něco moudřejší, ale stále ještě neměl stoprocentní jistotu, co si má pod oním záhadným výrazem představit. Bylo mu jasné, že zařízení, schopné vytvořit shifting, se musí nacházet i na palubě PEGOOMU, ale rozhodl se, že je nebude hledat. Místo toho se zaměřil na systémy, v nichž se shifting odehrával.

Teprve později, když galornská loďstva dávno odletěla, jej napadlo, že shifting by mohl mít něco společného s Rhodanem a Bullem. Nebylo by pro oba nemilosrdné vrahy potěšením uvrhnout do zkázy dvě kompletní soustavy?

Foremon si byl čím dál jistější, že má před sebou odkaz, který hledal. Dal pro jistotu sesterským lodím PEGOOMU čtyři dny a podle toho, že nenašel v soustavě Centriff ani v sektoru Trieger žádné signály v galornském informačním kódu, usoudil, že se všechny bez výjimky vzdálily.

Zamířil k Centru Centrifaaľů, hlavní planetě sektoru, a velmi doufal, že tentokrát bude mít štěstí...

Soustava Centriff ležela na severní straně Plantaga a byla od planety Galorn vzdálena 8 400 světelných let. Foremon usoudil, že by to mohl být Rhodanův a Buľův cíľ. Zprvė si tam mohli obstarat kosmickou loď - žádnou přece nemėli - a zadruhé byl tento systém hodně blízku Galornu.

Vycházel z toho, že ti dva mají naspěch. Lokalizátory identifikovaly sedm planet. Jedna jediná obíhala kolem slunce v takové vzdálenosti, že na ní mohl vzniknout život. Byla pátá v pořadí

a jmenovala se Centrum Centrifaaalů.

Foremon nabyl dojmu, že systém se nachází v naprostém chaosu. Neopětovaly zde žádné galonské lodě a žádné nezaměřil ani v blízkém okolí. Zato lokalizátory PEGOOMU zachytily několik set pyramidových lodí, jež palubní počítač identifikoval jako centrifaaalské.

Bylo mu jasné, že žádná z nich mu není nebezpečná, třebaže čidla uváděla, že jsou „plně vyzbrojené“. Ochranné štíty PEGOOMU však dokázaly odolat jakémukoli zbraňovému systému ostatních plantagských národů.

Navíc nepočtená flotila nejevila žádné známky toho, že by ho chtěla napadnout, naopak shlukla se, aby vytvořila hustý ochranný obal kolem páté planety.

Foremon ani nic jiného neočekával. Tisíc let se Galorňané neukázali otevřeně v Plantagu - a teď to proběhlo se vši parádou. Shifting připravil každou zdejší bytost o agresivní složku osobnosti a zkrátil jí zbytek života na polovinu. Tam dole nespíš panovala hluboká deprese.

Foremon pomalou vklouzl s PEGOOMEM do soustavy. Krátce odskočil do hyperprostoru a vynořil se těsně před dráhou šesté planety.

A v té chvíli jej upozorovali! Ve formaci lodí nastal zmatek. Některé se málem srazily a jiné se pokoušely zmizet nebo se naopak snažily zkrátit poloměr své oběžné dráhy. Vesmírem v soustavě Centriff se míhaly tisíce radiogramů. Z těch několika, které si Foremon poslechl, vyrozuměl, že v řadách Centrifaaalů zavládla panika. Zastyděl se, že je tak vyděsil.

„Kosmická loď PEGOOM Centru Centrifaaalů!“ vyslal na maximální hranici normálního radioprovozu. „Zde Foremon! Nepřiletěl jsem, abych škodil Centrifaaalům, jsem tu čistě z průzkumných důvodů.“

Pyramidové lodě nadále prováděly úhybné manévry a další hlouposti, které by jim byly stejně nanic, kdyby skutečně došlo k novému shiftingu. Pouze svaz Šedesáti plavidel se vrhl vstříc PEGOOMU. Foremon vůči nim mimoděk pocítil jistou úctu. Centrifaaalové věděli dobře, že nemají nejmenší šanci a že jejich osud

záleží na jeho blahovůli. A přece vyrazili do útoku!

„Svaz sedmnáct ze systému Bereking cizí galornské lodi! Okamžitě zastavte, jinak zahájíme palbu! Svaz sedmnáct..!“

Strážce Bazaltové nížiny si uvědomil, že posádky těchto šedesáti lodí neprošly shiftingem. Zřejmě dorazily na pomoc až později ze systémů ovládaných centřifaalskými osídlenci. Nedalo se přehlédnout, že nic neztratily ze své agresivity.

Foremon aktivoval modré ochranné štíty kolem lodi a pomalu se přesouval k řadám nepřátelských plavidel. Doufal, že nebude muset střílet. Chtěl dovést PEGOOM na Centrum Centřifaalů pokud možno bez ochranných polí. Šlo o to, aby jej tamní obyvatelé uznali jako nadřazenou bytost.

Pokud by se tak nestalo, měl by obrovský problém a možná by i zahynul kvůli své křehké konstituci.

Uplynulo deset, dvacet vteřin, a k ničemu nedošlo. Foremon navedl PEGOOM tak, aby obíhal Centrum Centřifaalů z velké výšky. Na dostřel jeho zbraní nyní stále operovalo nejméně sto lodí. Všechny se mu pokoušely co nejrychleji uhnout. To však platilo první hodinu, poté se situace poněkud uklidnila. Ani ne o půlden později se malé galornské plavidlo prodíralo centřifaalskými roji, aniž vzbuzovalo větší pozornost.

Jistěže to bylo jen zdání, o tom si Foremon nedělal naprosto žádné iluze. Musel si ale dát načas, pokud chtěl, aby nevyvolával v Centřifaalech děs a hrůzu. Zatím se snažil sbírat další informace.

Obyvatelé nenazývali planetu Centrum Centřifaalů, ale pouze C. C. Na povrchu vládla průměrná teplota 13 stupňů Celsia. Přitažlivost činila víc než jedno g, a tím se téměř nelišila od poměrů na Galornu. Planetu pokrývaly z jedné poloviny dva rozlehlé kontinenty a na druhé polovině se rozkládal ekologicky prakticky mrtvý oceán.

Když se den chýlil ke konci, navedl strážce Bazaltové nížiny PEGOOM na noční stranu C. C. Zamířil k rovníku a k největšímu městu planety, Cursoru. Přistál s lodí na méně frekventované ploše na okraji města. Nic se nestalo.

V bezprostřední blízkosti stály tři pyramidové lodi a vedle nich několik tuctů zpola plných nákladních kluzáků,

Foremon se zpočátku domníval, že v noci ustávají prakticky

jakékoli práce. Tomu ale odporovala horečná vykládka na okraji kosmodromu, vzdáleném několik kilometrů. Pochopil, že se ho Centrifaaové stále ještě hrozně bojí. Snažili se sice zachovávat zdánlivý klid, v těsné blízkosti PEGOOMU však patrně vládla holá panika. Vysunul infračervený teleskop a obhlédl si okolí. A skutečně spatřil necelý tucet Centrifaaů, kteří se choulili za vyloženým nákladem a upřeně hleděli na galornskou loď.

Rozhodl se, že se do rána ani nepohne. Optická zařízení mu skýtala dokonalý pohled na Cursor. V propastech mezi domy vládl jen řídký provoz. Před shiftingem ale ulice asi praskaly ve švech, pomyslel si.

Do strnulého města vjel život, teprve když nad kosmodromem vyšlo slunce a městské věže začaly tonout ve zvláštní záři. Přesně v té chvíli varovně zabublal palubní počítač.

„Co se děje?“ zeptal se ho strážce Bazaltové nížiny.

„Blíží se sem jeden Centrifaa.“ Foremon nastavil jednu z hologramových krychlí tak, aby mohl pozorovat přicházejícího tvora. Sel po svých a byl sám.

7. Mezihra lidského hlasu.

„Jak se ti vede, C-Hortusi?"

„Mizerně. Nejradši bych umřel."

„Přestože jako člen osádky velitelského můstku plníš důležitý úkol?"

„To na to nemá nejmenší vliv."

„Možná by ti prospělo, kdybys sloužil jako technik. Za určitých okolností má manuální činnost vyšší psychotaktický účinek."

„To je možné, E-Kajwane."

(Dotazovaný se nápadně pohroužil do sebe.)

„Ale...?"

„Hlavou se mi honí jiné řešení."

„Jaké, C-Hortusi?"

„To se včas dozvíš."

(Psychotaktické záchranné pohovory: E-Kajwan a C-Hortis/
Indikace: nemožná/ analýza účinku: částečný úspěch možný)

„Co to má zase znamenat, ksakru?" vyrazil ze sebe Reginald Bull zděšeně.

„Nemám tušení," odpověděl jsem.

Na okamžik se zdálo, jako kdyby z obrazovek zmizel vesmír. Vzápětí jsem spatřil kolem černoty světlé body, jako by zahalené do šedého závoje.

Měli jsme co do činění s kosmickým mračnem. Nic mimořádného to zase nebylo, vzpomněl jsem si na mlhovinu M 42 v souhvězdí Orion.

Tento temný mrak se však vyznačoval jednou zvláštností. Připadl mi na první pohled dokonale kulatý - tedy žádné zářezy ani výběžky, žádné zjevné rozdíly v hustotě.

„Tento objekt je patrně Pentrický mrak," prohlásila naše živoucí encyklopedie, K-Fordes.

„V životě jsem o ničem takovém neslyšel," namítl A-Caliform.
„B-Zagristasi! Ověř souřadnice!"

Počítačový odborník zjistil souřadnice, srovnal je s koordináty objektu zvaného „Pentrický mrak" a ohromeně se zachvěl. „Skutečně je to on. Automatika nám ho nehlásila jen proto, že není v

plantagském katalogu dostupných objektů. Znamená to, že žádné výzkumné lodi z Plantaga se ještě nepodařilo do něj vlétnout. Domnívám se, že v jeho nitru probíhají určité energetické procesy. To může stěžovat orientaci."

Na velitelském můstku zavládlo na chvíli tísnivé ticho. Mhouřil jsem oči a upřeně si prohlížel obraz oblaku.

„Víš určitě, že ti android Szuker dal správné souřadnice, Perry Rhodane?"

„Přirozeně že ne, A-Califorme. Nemel jsem možnost jak si ověřit, zda je Szuker poctivý. Nevěřím ale, že by měl důvod mi lhát. Pokud to jsou udané koordináty - pak musíme najít způsob jak proniknout do mraku."

„Tak těžké to snad nebude!" zahřimal Bully optimisticky. „Nepřiletěli jsme sem přece proto, abychom se dohadovali o neprostupných objektech nebo o poctivosti androidů, ne?"

Gaíorn byl odsud vzdálen 33 000 světelných let. Jinými slovy jsme nemohli jen tak letět zpátky a zeptat se Szukera ještě jednou. Podle mě by to ani nemělo smysl.

Zaujalo mě především dokonalé rozdělení prachu. Jak velká je asi šance, že může takový mrak vzniknout přírodní cestou? Odhadoval jsem ji na velmi blízkou nule. Tuhle izomorfní strukturu mohl narušit každý asteroid, každá kosmická loď či dokonce i vesmírná magnetická pole.

Z toho jsem usoudil, že mrak .musel být vytvořen nebo zachováván v této podobě uměle. „Jak staré jsou údaje o tomhle mračnu, B-Zagristasi?" zeptal jsem se Centrifaaala.

„To ti nepovím," odpověděl, když si chvíli pohrál s terminálem počítače. „Chybí u nich datum. Znamená to, že určitě víc než padesát tisíc let."

Všichni se na mě podívali, jako kdybych vlastnil kámen mudrců, který nám otevře cestu do Pentrického mraku. „Nejdřív ho pěkně zbližka obletíme," prohlásil jsem. „Použijeme všechny lokalizátory a senzory, které máme. A mohli bychom také sestavit rádiogram."

„Jaký radiogram?" vyhrkl zaraženě A-Caliform. „Nikdo tu přece není!"

„Jak to víme? Pošleme zprávu Ce Rhionovi! Musí se nacházet

někde uvnitř oblaku."

Pentrický mrak měřil v průměru deset světelných týdnů. V normálním prostoru by nám výzkum obalu trval celý jeden rok. Přitom zásoby vzduchu jsme měli jen na měsíc...

Oblétávali jsme mrak pomocí krátkých tranzičních skoků. Přes prachový plášť jsme nic nezaměřili. Nemohli jsme říct, co je uvnitř - zda slunce, planety nebo černá díra.

I to svědčilo pro mou domněnku, že jde o uměle vytvořený útvar.

C-Hortiis mezitím připravil zprávu pro Ce Rhiotona. Vyslali jsme ji s maximální intenzitou do nitra oblaku, a to hned několikrát za sebou. Na hyperfrekvenci, v normálním rozsahu a dokonce i jako krátkovlnné signaly.

Když jsme po půl dni nedostali žádnou odpověď, rozhodli jsme se, že zkusíme tranzici naslepo. Cílové koordináty jsme stanovili úmyslně mimo střed mraku, protože jinak by nám hrozilo poměrně velké nebezpečí, že se srazíme s nějakým nebeským tělesem. Vybrali jsme si bod ležící o půl světelného týdne dál.

Posadil jsem se do velitelského křesla a také A-Caliform, B-Zagristas a ostatní zaujali svá místa. Reginald Bull a K-Oxxan se odebrali pro všechny případy do prostorů strojovny. Povolali jsme všechny, kteří měli volno, a obsadil jsem jimi postavení u chabých zbraňových systémů.

„Skokové souřadnice?" zeptal jsem se B-Zagristase.

„Zadány!" odpověděl.

Zrychlil jsem let TRONTTERU o směšně nepatrné hodnoty a zajistil tak, aby rychlost při průniku činila necelé dvě třetiny rychlosti světla.

„Ted'!"

Nastala tma a TRONTTER se děsivě otrásal. Okolním prostorem létaly předměty a tření neviditelné prachové vichřice o vnější plášť lodi mě dováděl k šílenství. Slyšel jsem, jak Centrifaaalové ztrýzněně křičí, a do toho se mísil lidský jekot - to jsem byl já sám.

A pak se najednou všechno uklidnilo.

Silou vůle jsem otevřel oči a spatřil kolem sebe bělokožce, jak visí bezvládně v popruzích křesel. Nebyl jsem schopen říct, zda jsou mrtví nebo zda jen omdleli. Trvalo mí několik minut, než jsem

potlačil ty nejhorší bolesti. Jak to tak vypadalo, byl jsem jediný, kdo neztratil vědomí. A možná ještě to platilo o Bullym, ten mi ale byl v té chvíli málo platný, protože byl dole ve strojovně.

Neposlouchaly mě ani paže, ani nohy. Nebyl jsem dokonce schopen odepnout si popruhy a zvednout se z křesla. A kam bych vlastně měl také chodit?

A náhle jsem zaznamenal jakýsi pohyb. Uplynulo několik vteřin a pak jsem pochopil, že se něco změnilo na obrazovce. Před Pentrickým mračnem se zmaterializoval nějaký objekt. Měl tvar krychle o délce hrany 330 metrů.

S krajní námahou jsem pozvedl levou paži a pak pravou. Zatímco A-Caliform ze sebe vyrážel první steny, rozproudil jsem v sobě hlubokým dýcháním a úspornými pohyby údů krev.

Krychlové kosmické plavidlo letělo po tranzici setrvačně čtyřicetiprocentní rychlostí světla a znovu zrychlovalo. Nejprve na polovinu, pak na 60 a nakonec na 80 procent rychlosti světla. V téže chvíli provedlo další tranzici a dematerializovalo se.

Trvalo půl hodiny, než se probral také poslední Centrifaaal. Museli utrpět pořádný šok, protože to byli jinak velmi odolní tvorové.

Jako jediný jsem viděl na vlastní oči tranzici krychlové lodě. A-Caliform a jeho soukmenovci mi zpočátku nevěřili ani slovo, když jsem jim to vyličil. Nebyli s to pochopit, jak mohl Pozemšťan zůstat při vědomí, když oni tak tak vyvázli se zdravou kůží.

Měřicí přístroje, které se zapínaly automaticky, kdykoli s nimi posádka nepracovala, však potvrdily mou verzi. Na monitoru předvedly krychli, která se vynořila, zrychlila a vzápětí opět zmizela. K dispozici byla rovněž všechna vyhodnocená data.

Zpočátku se Centrifaaalové klonili k domněnce, že šlo o nějakou galornskou loď. Nedokázali však vysvětlit, jak to, že technicky vyspělí vládci Plantaga se zničehonic vrátili k tranzičnímu pohonu. Navíc Galorňané létali ve vejčitých lodích.

K-Fordes se vytasila s jednou zvěstí pocházející z okrajových plantagských světů. Podle ní používal krychlové lodě ke svým cestám za obchodem málo vyvinutý národ Taštermanů.

Dalo se stěží posoudit, nakolik byla tahle informace pravdivá.

Doslechl jsem se něco o Taštermanech v hlavním městě planety Galorn - Gaalu a některé jsem i viděl na vlastní oči. Jediné, nač jsem si vzpomínal, bylo, že šlo o povolné otroky, s kterými si mohl každý dělat téměř co se mu zlíbilo. Bylo obtížné si představit, že by takové bytosti pilotovaly krychlová plavidla, ale úplně vyloučit se to nedalo.

Shodli jsme se na tom, že tranzicí nelze do mraku proniknout. Zdálo se, že tomu brání neznámá hyperfyzikální síla. Podle mě šlo o stejnou zvláštnost, která způsobovala dokonalý kulatý tvar mračna.

Mohli jsme mluvit o štěstí, že jsme se při skoku nerozbili na atomy. Stejně tak jsme mohli skončit v hyperprostoru, což by se podobalo nedefinovatelné, avšak konečné smrti.

Neznámá krychlová loď mi do toho všeho nějak nezapadala. Proč dokázala tranzitovat, když TRONTTER krátce předtím ztroskotal? Nejlogičtější to bylo možné vysvětlit tím, že krychle vůbec nepřiletěla z Pentrického mraku, nýbrž úplně odjinud. To vyvracely měřicí přístroje, které ukazovaly všechny detaily strukturálního otřesu, s nímž se cizí plavidlo materializovalo. Z nich se daly do jisté míry přesně odvodit kurz a místo, odkud tranzitovala. Krychle skutečně přiletěla z mračna. Zůstávala otázka, jak se do něj dostala.

A-Caliform navrhl zkusit průnik s podsvětelnou rychlostí. Uznal jsem, že na tomhle nápadu něco je. Vyrazili jsme s maximálním zrychlením a hnali jsme se k prachovému mračnu. Jedno bylo jasné. Pokud se dostaneme dovnitř, musíme beztak snížit rychlost. Už proto, že by se jinak každé zrnko prachu proměnilo ve střelu. Nedovedl jsem si představit, že by to ochranné štíty TRONTTERU vydržely delší dobu.

Byl jsem si vědom, že při podsvětelné rychlosti potrvá let spoustu týdnů, ale neměli jsme na vybranou. Všechno dopadlo stejně jinak. Zakrátko jsme byli donuceni k obratu. V ochranných polích se vybíjelo záření neznámé povahy. Měřicí technika nebyla s to zaznamenat jeho konzistenci. Přesto bylo natolik intenzivní, že bylo třeba obávat se nejhoršího. Navedl jsem TRONTTER na obrat a zamířili jsme zpátky.

„Ať už je tam vevnitř kdokoli,“ řekl jsem, „má skvělou obranu proti nezvaným hostům.“

„A kdo tam podle tebe sedí?" zeptal se mě A-Caliform.

„Ce Rhion. A Galorňané. Neříkal jsi mi, že tenhle národ se stáhl z galaktické scény zvané Plantagoo už před dávnými časy? Myslím, že jsme našli jejich skrýš."

Následující den začal děsivě. A-Caliform oznámil pohřebním hlasem, že C-Hortůs spáchal sebevraždu. Našli ho v kajutě, když se na začátku směny nedostavil na velitelský můstek a vydali se za ním. Vůdce klanu se ani slůvkem nezmínil o tom, jakým způsobem se C-Hortůs zabil.

Centrifugalové neměli v povaze podléhat lítosti, a proto dopravili mrtvolu k přechodové komoře a vyhodili ji do vesmíru. Tam měla kroužit několik desetitisíc let kolem oblaku, než si ji přitáhne a rozeemele na prach.

Krátce nato jsem se ujal velení. Dvě hodiny uplynuly, aniž se stalo něco mimořádného. Přemýšlel jsem o tom, jaké možnosti se nám ještě nabízejí. Tranzice nám zaprvé nijak nepomohly a zadruhé jsem je považoval za příliš riskantní. A šance, že Ce Rhion zareaguje na náš radiogram, klesala minutu po minutě.

Vtom se palubou rozječela poplašná zařízení.

E-Emergen přepnul na panoramatickou obrazovku. Rozeznal jsem krychlový objekt, který byl na první pohled totožný s tím, který jsem viděl tranzitovat. Délka hrany 330 metrů, tranziční pohon - byl to stejný typ lodi. Podle prvních analýz loď provedla skok o délce víc než dvou tisíc světelných let a nepřilétala z mraku, nýbrž se do něj chtěla dostat.

„E-Emergene!" vykřikl jsem. „Pošleme Ce Rhionovi ještě jednou radiogram!"

„Se stejným textem?"

„Přesně tak. Použijte směrový paprsek! Rád bych, aby zpráva došla rovnou do krychle!"

„Rozkaz proveden!" oznámil mi za několik vteřin E-Emergen,

Napjatě jsme čekali na odpověď. Žádná nepřišla. Co když tamti nerozumějí našemu informačnímu kódu? Co když posádka nemluví standardním Goo? Odpověděla by tedy alespoň v nám neznámé řeči?

Vyslali jsme druhou zprávu. Tentokrát jsme vyzvali krychlovou loď, aby se nám identifikovala a navázala s námi kontakt.

Bezúspěšné. Plavidlo zrychlilo, tranzitovalo a zmizelo nám z dohledu.

„Kde je teď?“ zeptal se mě A-Caliform. Stál za mým velitelským křeslem. Ani jsem ho neslyšel přicházet.

„Předpokládám, že v Pentrickém mraku," řekl jsem. „Ale zaregistrovali jsme její kurz. Pokud se pokusíme s TRONTTEREM o tranzici stejných hodnot, možná prorazíme."

„Nebo taky zemřeme."

Otočil jsem se a zahleděl se na něj. „Vadí ti to?" zeptal jsem se ho vzápětí.

„Ne."

„A co ostatním na palubě?"

„Ani těm ne. Tedy Centrifalům."

B-Zagrisías se pustil bez komentáře do přípravy tranzičního skoku. Navedl jsem TRONTTER na stejný kurz, jaký měla před chvilkou krychle, a přikázal zvýšit rychlost na 70 procent světelné.

„Teď!"

ARCHIVOVÁNO:

„Jak se ti vede, C-Hortúsi?"

„Je mi skvěle."

(Tazatel si upřeně prohlíží dotázaného.)

„Zdá se mi, že je to hodně velký pokrok oproti našemu poslednímu pohovoru."

„Také že je."

„Jak jsi k němu dospěl?"

„O tom bych se nerad šířil."

„Škoda, C-Hortúsi. Jiným by mohla tvá metoda pomoci."

„Také si myslím. Jde mi ale o to, aby se i ostatní rozhodli naprosto individuálně jako já."

„Dobrá. Popovídáme si zase zítra."

„To sotva, E-Kajwane."

(Tazatel ještě jednou ustaraně pohlédne na dotazovaného.)

„Proč ne?"

„Je mi skvěle. Už nemám tyhle pohovory zapotřebí."

(Psychotaktické záchranné pohovory: E-Kajwan a C-Hortús/
Indikace: nemožná/ Analýza účinku: dočasný neúspěch/ analýza

psychotaktických nedostatků: nemožná)

(Poslední záznam. Protokol o pohovorech uzavřen.)

8. Zrnko prachu v poušti.

Bledý tvor, celý v černém se po chvíli zastavil v uctivé vzdálenosti od PEGOOMU a strnul.

Foremon si uvědomoval, že může jít o nějakou léčku. Třeba právě v téhle chvíli někdo míří na loď těžkou zbraní - v naději, že z ní vyleze jeden z domnělých Galorňanů. Příchozí Centrifaaal v tomto případě slouží jako volavka. Možná má také u sebe ruční zbraň nebo nálož.

Podle mentality tohoto národa se dalo soudit, že by se v něm našel klidně nějaký sebevrah, nebo i celé komando. Navíc nebylo možné rozlišit, zda jde o shiftovaného Centrifaaala nebo o příslušníka svazku 17 ze systému Bereking.

Hloupé na celé záležitosti bylo, že Foremon prostě musel vyjít z lodi ven. Nemohl zatáhnout návštěvníka dovnitř, protože Galorňané se odnepaměti bránili tomu, aby se kdokoli dozvěděl o podrobnostech konstrukce jejich plavidel či dokonce nahlédl do jejich nitra. Přestože vlastně PEGOOM Galorňanům ukradl, bylo mu jasné, že tento zákon bude muset dodržet i on, pokud nechce napáchat ještě větší škody.

„Lze rozšířit ochranné pole tak, aby pohltilo návštěvníka?“ zeptal se počítače.

„To není žádný problém.“

„Tak to proved' prosím.“

Modrý závoj kolem lodi jako by náhle poposkočil a Centrifaaal sebou trhl, když zjistil, že se v něm ocitl.

„Potřebuju vybavení k osobní ochraně.“ řekl strážce Bazaltové miziny. „Přenosný generátor ochranného štítu a deflektor, rovněž přenosný.“

„Máš je připravené ve vnější přechodové komoře.“

Foremon se rychle vydal chodbou k antigravitační šachtě. Snesl se na dno vejčité lodě a našel dva diskové přístroje velikosti talíře. Připjal si je na hrud', aby je mohl snadno obsluhovat.

Přístroj číslo jedna jej zahalil do průhledného namodralého oblaku a účinek druhého aparátu se projevil ve chvíli, kdy strážce otočil regulátorem. Jeho tělo se odráželo v lesklých stěnách komory

čím dál nezřetelnejší. Plné otočení znamenalo naprostou neviditelnost - a pokud se regulátor nastavil na polovinu, proměnil se nositel deflektoru v převalující se šedý přízrak. Pro tuto podobu se nyní rozhodl Foremon. Chtěl, aby ho Centrifaaal viděl, ale nepoznal.

Takto chráněn se nechal dopravit antigravitačním paprskem ven. Bylo chladno. Vzduch se dal docela dýchat, i když strážcův zjemnělý nos ihned ucítil pach odpadků a hniloby. Přiblížil se ke zkamenělému Centrifaaalovi a řekl: „Zdravím tě. Mé jméno je Foremon.“

„Já jsem A-Bejšaga,“ zapištěl Centrifaaal čistým standardním Goo. „Vykonávám funkci předsedy vlády Centra Centrifaaalů. Mám tedy pravomoc s tebou projednat všechny důsledky triegerské krize.“

„Triegerskou krizí“ zjevně mínil události v sektoru Triegeru, jež vedly k shiftingu.

Foremon pohlédl znejistěle na svůj protějšek. V jeho obličeji se nepohnul jediný sval, pouze černá zrková lišta vyjadřovala jakousi pozornost, možná proto, že byla neustále namířena na strážce Bazaltové nížiny. Ten, pokud si vzpomínal, se vlastně poprvé ocítl tváří v tvář nějakému Centrifaaalovi. Přesto měl dojem, jako kdyby se s ním viděl snad už tisíckrát.

„Má přítomnost zde nijak nesouvisí s triegerskou krizí,“ odpověděl, jak nejvládněji dovedl: „Můžeš se mnou tedy mluvit naprosto uvolněně. Nemám v úmyslu Centrifaaaly znovu trestat nebo na ně vyvíjet nějaký tlak.“

„Nýbrž?“ zeptal se ho A-Betšaga užasle.

„Jde mi pouze o informace. Mám důvod domnívat se, že se v soustavě Centriff zdržují dvě individua jménem Perry Rhodan a Reginald Bull. Mým úkolem je vypátrat je. Rhodan ani Bull nejsou Centrifaaalové, patří k cizokrajnému národu. S nejvyšší pravděpodobností nepocházejí z Plantaga, nýbrž z jiné galaxie. To by mi mělo usnadnit pátrání.“

Foremon si byl vědom toho, že žádá téměř nemožné. Jak by mohl předseda vlády na nějaké planetě vedet něco o dvou jednotlivcích, a navíc po katastrofě zvané shifting? A-Betšaga mel nejspíš v hlavě jiné věci než se starat o dva hledané vrahy. Strážce Bazaltové nížiny doufal v jeho pomoc pouze proto, že se Centrifaaalovi zjevil v podobě Galorňana.

O to větší bylo jeho překvapení, když mu A-Betšaga bez váhání sdělil: „Znám Rhodana a Bulla. Přicházíš ale pozdě. Už opustili Centrum Centrifaaalů.“

„Pověz mi všechno, co víš!“ vyzval ho rozrušeně Foremon.

„Proč? Co od nich chceš?“

„Nepřináleží ti takhle se ptát, A-Betšago. Pověz mi jednoduše, oč jsem tě žádal.“

V Centrifaaalové plochem obličejí to začalo pracovat. Nakonec se podrobil Foremonově vůli, aby opět nepopudil Galorňany proti svému národu. „Rhodan a Bull dorazili do soustavy Centriff na nákladní lodi jménem CHIIZ. Společně s nimi byl na palubě také revolucionář A-Caliform, Vyhnal mě z úřadu a sám se ujal vlády.“

„A co to má společného s Rhodanem a Bullem?“ vyzvídal Foremon.

„Zpočátku to vypadalo, jako by oba stáli při Califormovi. Jenže ten se zmocnil vlády jen proto, aby zavedl Centrifaaaly do nové války...“

Strážce Bazaltové nížiny zpozorněl. Váleční štváči - přesně to od obou vrahounů očekával. Jeho zhnusení neznalo mezí. Kdyby měl Rhodana a Bulla před sebou, bez váhání by je odsoudil k smrti. „Předpokládám, že ta válka skutečně vypukla,“ vyhrkl.

„Přesně tak! Netrvala dlouho, ale byla vedena s náramnou zarputilostí. A stejně zarputile ji také skončili Galorňané. Divím se, že o tom nic nevíš, jak se zdá. To ti nic neříká triegerská krize?“

„V Plantagu je třeba řešit jiné důležité věci,“ prohlásil Foremon chladně, když na sobě ucítil Centrifaaalovy kritické pohledy. „Mně jde výhradně o Rhodana a Bulla. Pověz mi něco o jejich roli v onom konfliktu, prosím.“

„Ti dva, které hledáš, v rozhodujícím okamžiku přešli na druhou stranu barikády. Víím, že jejich cílem bylo zmocnit se kosmické lodi. Caliform jim jednu slíbil jako protislužbu za jejich pomoc. Perry Rhodan ani Reginald Bull se ovšem nenechali zatáhnout do války. Přešli na mou stranu a snažili se ze všech sil zabránit střetnutí. Nevím, proč je hledáš, Foremone, povím ti ale jedno – věř že si jich vážím. Jsem ochoten jim přispěchat na pomoc, kdykoli se ocitnou v nesnázích.“

Strážce Bazaltové nížiny hodnou chvíli mlčel, když A-Betšaga domluvil. Na jedné straně mu jeho výpověď přinesla spoustu informací, na druhé straně ale v něm vyvolala zmatek.

Zaprvé mu bylo divné, proč se oba vrazi pokoušeli zabránit vypuknutí války, když hrozilo nebezpečí, že neodletí z Centra Centrifaaľů. Zadruhé netušil, jaké výhody spatřovali ti dva v tom, že se spřátelí s A-Betšagou. Kdyby Foremon nevěděl, že Rhodan má na ruce propustku Čtvrtého posla Thoregonu, patrně by jim naletěl stejně jako Centrifaaľ. A konečně zatřetí: Rhodan a Bull se snažili opatřit si loď. Přesně to strážce Bazaltové nížiny očekával. S uspokojením přijal tuto informaci, nijak mu ale neusnadnila úvahy, jaké podniknout příští kroky.

„A teď ti položím rozhodující otázku,“ řekl Foremon A-Betšagovi. „Tvrdil jsi, že Rhodan a Bully už nejsou na Cé Cé. Kde tedy jsou?“

„To nevím.“

Foremon se rozzuřil, když viděl, jak mu kořist proklouzává mezi prsty. Jestli bude jeho protějšek i nadále zatloukat, ztratí stopu obou vrahounů nadobro.

„Nějaké informace přece musíš mít, ne?“ vyjel na Centrifaaľa. „Jinak bys nevěděl, že opustili Centrum Centrifaaľů. Chci znát všechno do detailů, A-Betšago.“

Centrifaaľ zíral několik vteřin do mlžného pole halícího křehkého, vyzáblého Foremona a jako by se mu na okamžik vrátila bývalá agresivita, kterou se vyznačoval před shiftingem. Poté ale klidně prohlásil: „Rhodan a Bully cestují na palubě kosmické lodi jménem TRONTTER, kterou jsem jim dal k dispozici.“

„Kterým směrem odletěli?“

„O tom nejsem informován.“

„Chceš tvrdit, že ti neřekli vůbec nic o cíli své plavby? Tomu nevěřím, A-Betšago.“

„No... slyšel jsem, že mají souřadnice nějakého galornského světa. Tam se chtěli dostat.“

„Nešlo náhodou o Helter Baaken?“

„Tohle jméno jsem v životě neslyšel. Prostě nevím, kam zamířili. A můžeš se mě vyptávat, jak dlouho chceš.“

„Dávám ti dva dny na to, abys vyslechl všechny, kteří přišli s Rhodanem a Bullem do styku," vyštěkl Foremon. „Pak se sem vrátíš a podáš mi informace. Kromě toho očekávám, že mi poskytneš všechna dostupná data o TRONTTERU."

„Rozuměl jsem." A-Betšagatse otočil a vykročil k okraji modrého ochranného pole. Strážce Bazaltové nížiny se vrátil do PEGOOMU, propustil Centrifaaala z energetického štítu a sledoval ho, dokud nedošel až na konec kosmodromu.

Ještě v té chvíli litoval, že poskytl A-Betšagovi dvoudenní lhůtu. Uvědomil si, že náskok obou vrahů poroste každou hodinou. Upadl do stavu podobného dřímotě a zdálo se mu o Bazaltové nížině a o míru na Galornu.

Ožil, jakmile měla uplynout lhůta. A-Betšaga mu neposkytl žádné další informace o cíli dvou uprchlíků. Zato přinesl veškerá data o TRONTTERU.

Foremonovi to muselo stačit. Odstartoval z Centra Cenirifaalů a vznesl se na oběžnou dráhu kolem planety. Nerušené přemýšlel, co dál. Nedával si mnoho šancí, protože pronásledování byla spíš hra na náhodu. Vypátrat někde ve hvězdné džungli Plantaga jednu pyramidovou loď bylo jako hledat v poušti zrnko prachu.

Rhodan a Bull mířili k nějakému galornskému světu - ale k jakému? Strážce Bazaltové nížiny se rozhodl, že začne s nejvýznamnějším z nich, což byl Helter Baaken. PEGOOM opustil nadsvětelnou rychlostí systém Centriff. Foremon navedl loď k jednomu červenému obrovi, který mu palubní počítač stanovil jako nejprůznivější orientační bod. V té chvíli vypadly všechny přístroje, které mely fungovat automaticky. PEGOOM se mohutně otřásl a Foremon málem upadl.

Takový pád pro něj nemusel skončit dobře. Mohl si zlomit křehký exoskelet, a kdyby se poranil v nepříznivém místě, mohl také zemřít. A neletěl přece tak daleko jen proto, aby zašel tak bídně jen kvůli nešťastnému upadnutí.

„Počítači!" vykřikl. „Co to má znamenat?"

Žádná odpověď.

Vrhl se k ovládacím panelům a zjistil, že nesvítí ani jedna kontrolka senzorů, které předtím použil. Zběsile prověřil všechny

obvody a ani ne za dvacet vteřin se dozvěděl, že PEGOOM je ovládán dálkově.

Uplynulo dalších dvacet vteřin a vypadlo i dálkové řízení. Po minutě se Foremonovi podařilo uvést palubní počítač a lokalizační monitory natolik do provozu, že se obnovila funkce pilotáže a vnějšího zaměřování.

Uprostřed velitelského můstku se náhle zjevila hologramová krychle. PEGOOM znehybněla ve vzdálenosti šesti světelných dnů od červeného obra, tedy na standardní oběžné dráze umožňující bezvadnou orientaci.

Počítač zaznamenal galornské kosmické plavidlo, které nalétalo přímo na PEGOOM. Foremon si uvědomil, že ho nejen vyčenichali, ale také vlákali do pasti.

9. Směr západní strana.

„Když myslíš na C-Hortůse, cítíš smutek?"

„Proč, E-Kajwane? Nechápu tvou otázku."

„Myslíš, Že se zachoval správně?"

„Přirozeně."

„Jase ptám, zda přece jen neměl bojovat."

„Bojujeme všichni, E-Kajwane. A k čemu nám to je?"

(Dotazovaný se zvedá a prochází se po místnosti. Tazatel si poznamená tuto reakci do bloku a vyhodnotí ji jako „zajímavou".)

„To nemůže nikdo vědět, B-Logosi. Proč bychom pak žili, kdybychom znali předem vykoupení?"

„Opravdu se ptám, jestli to tak musí být." (Psychotakíické záchranné pohovory: B-Logos a A-Caliform/ Indikace: nemožná/ analýza účinku: dočasný neúspěch)

* * *

Probudila mě příšerná bolest. Tentokrát jsem ztratil vědomí, i když jen na několik vteřin. TRONTTER se nacházel ještě ve výchozím bodu, v předpolí Pentrického mraku. Nepohnuli jsme se vpřed ani o světelnou vteřinu. Postupně procítali A-Caliform a jeho soukmenovci. Na velitelský můstek se ze strojoven pracovali Reginald Bull, K-Oxxan a ostatní. Tu a tam byly slyšet kletby, což u shiftovaných Centrifaaíů ledacos naznačovalo.

Zdálo se, že jsme promarnili poslední šanci. Vše, co jsme mohli ještě udělat, vyžadovalo čas a obrovskou trpělivost. Tak velkou obět' jsem nebyl ochoten podstoupit. Možná bychom marně útočili na mračno celé měsíce. Takto bychom se my Pozemšťané nikdy nevrátili na Most do nekonečna a Centrifaaíům by se nikdy nepodařilo přimět Galorňany, aby se zodpovídali za shifting.

„Máme ještě jednu možnost," prohlásil jsem. „Musíme se ale nejdřív - alespoň na nějaký čas - vzdálit od oblaku."

„Co máš v plánu, Perry?" zeptal se mě Reginald Bull.

„Právě jsme viděli, že krychlová loď' vletla do mraku. Někdy se zase vynoří."

„To může trvat klidně i rok," namítl tlust'och skepticky.

„Jistě. Věřím, ale v příznivější okolnosti, Bully. Když se loď znovu objeví - kam poletí? Musíme ji sledovat a zjistit, odkud se sem dostala. Doufejme, že nám posádka prozradí, jakým trikem se dá proniknout do mraku."

„A když ne?"

„Jak to mám vědět?" vyprskl jsem zlostně. „Přiznávám, že pracujeme s mnoha neznámými. Pokud někdo zná lepší řešení, prosím ho, ať je přednese."

Rozhlédl jsem se po ostatních, ale nikdo se neozval. Můj plán byl tedy přijat. Nyní nám nezbylo než čekat. Vydali jsme se s TRONTTEREM do bezprostřední blízkosti souřadnic bodu, kde se objevila první krychle, abychom mohli případně pronásledovat loď, která se vynoří z oblaku - pokud to bude vůbec možné.

Doufal jsem, že cizinci nemají k dispozici vysoce vyspělou techniku. Podle jejich pohonných systémů jsem soudil, že jsou ještě na nižší technické úrovni než Centrifalové. Na druhé straně jsem ale dobře věděl, jak velmi se mohu mýlit.

Nyní se musel osvědčit Bullyho antilokátor. K-Oxxan a F-Catrike připravili automatickou zaměřovací bójí, které měla za naší nepřítomnosti monitorovat jakýkoli pohyb kolem Pentrického mraku.

„Vypusťte bójí!" zavelel jsem.

Krátce nato se od TRONTTERU oddělilo asi metrové pouzdro. Doufal jsem, že budeme mít k dispozici rozsáhlá lokalizační data, až se vrátíme.

Všichni na palubě byli v neustálé pohotovosti. Volno bylo zrušeno a snad každý byl připraven zaujmout své postavení během několika vteřin po vyhlášení poplachu.

Došlo k němu ani ne za půl dne. Krychlová loď se materializovala v bezprostřední blízkosti TRONTTERU a nic nenaznačovalo, že by nás zpozorovala její posádka. Když krychle upravila kurz a zrychlila, pokusili jsme se k ní dostat co nejlíže.

Za několik vteřin došlo ke skoku. Z neznámé vzdálenosti se šířila rázová vlna, v nulovém čase dorazila hyperprostorem k anténám TRONTTERU a pozitronika začala okamžitě zpracovávat data. B-Zagristovi stačilo necelých deset minut, než je vyhodnotil. Protože

jsme letěli stejnou rychlostí a ve stejném kurzu jako krychle, nemuseli jsme provést žádné korekce letu.

„A-Califonne?" vykřikl jsem a pohlédl na vůdce klanu.

„Připraven!"

„B-Zagristasi?"

„Všechno hotovo!"

Stiskl jsem blikající tlačítko na velitelském panelu a skok nás přenesl o dva tisíce světelných let dál na západní stranu.

10. Dvojnásobná sluneční výheň.

Vnější plášť galornské lodi byl sněhobílý stejně jako PEGOOM. Byla však natolik velká, že by se do ní Foremonovo plavidlo vešlo jako pomocný člun. A o to také posádce neznámé lodi šlo. Reliéfni lokálizátory PEGOOMU ukázaly otvírající se komoru o průměru padesáti metrů.

V téže chvíli strážce Bazaltové nížiny přepnul pohonné jednotky na plný tah. Loď zamířila s úžasným zrychlením k povrchu červeného obra.

Ten vyplnil celou obrazovku. Byl to však zrakový klam, neboť vzdálenost činila stále ještě šest světelných dnů. Foremon provedl krátký manévr v hyperprostoru, aby ušetřil čas. Skok byl svým způsobem dost riskantní, protože se loď mohla vlivem hyperbouře a blízkostí obřího slunce snadno ztratit v pětirozměrném kontinuu.

„Kosmická loď KOGIKEN cizí jednotce!“ ozvalo se v reproduktoru. „Identifikujte se, prosím!“

Foremon výzvu ignoroval. Ucítil škubnutí, zřejmě jak loď zasáhl tažný paprsek. Přestože nepatrný PEGOOM měl mnohem větší schopnost zrychlení než velké plavidlo, zbrzdilo jej to natolik, že nemohl získat žádný náskok.

Foremon včas rozpoznal nebezpečí a ještě prodloužil skok. Zvýšil tak o dalších třicet procent riziko, že se už nevynoří v normálním prostoru. Počítač se jej třikrát otázel, zda má skutečné v úmyslu provést tento manévr.

Strážce mu to potvrdil na poslední chvíli. Naposledy se dotkl ovládacího panelu - a vejčitý PEGOOM sebou prudce trhl. Na zlomek vteřiny nastala tma a hned se zase vyjasnilo. Rudá sluneční výheň zazářila v hologramové krychli v bezprostřední blízkosti.

První etapu zvládla loď bez problémů. Teď šlo jen o to, zda bude Foremon schopen zabrzdit strmý pád směrem k povrchu červeného obra. Ochranné štíty vykazovaly už šedesátiprocentní zatížení. Foremon neměl v plánu naletět tak blízko a bylo mu jasné, že jen o vlasek unikl nehodě. Stačilo málo a nezmizel by v hyperprostoru, nýbrž shořel uvnitř červeného obra. Pád se postupně zpomaloval. Osmdesát procent, devadesát procent. Foremonovi se podařilo navést

PEGOOM na plochou parabolickou dráhu a vzápětí zamířil do vyšších vrstev sluneční atmosféry. Po pěti minutách bylo jasné, že odvrátil zkázu. Zatížení ochranných štítů kleslo na přijatelné hodnoty. Strážce Bazaltové nížiny nastavil kurz, při němž loď směřovala podél povrchu k odvrácené straně červeného obra. V koroně nebylo možné se pořádně lokalizovat, alespoň ne v jejích nižších vrstvách. To platilo jak pro KOGIKEN, tak pro PEGOOM. Pokud udržoval letovou hladinu dost hluboko ve sluneční atmosféře, byl tedy relativně v bezpečí.

Cizí loď kroužila někde opodál a posádka čekala, až se PEGOOM opět vynoří. Zřejmě už také přivolali posily. Za tu dobu musel Foremon zvládnout skok. Přitažlivostí červeného obra se mírně snížilo zrychlení lodi, ale stále ještě dokázala úspěšně unikat pronásledovatelům.

Šlo o to, aby se strážce Bazaltové nížiny vynořil v dostatečné vzdálenosti od KOGIKENU, v optimálním případě na opačné straně slunce. Foremon instinktivně naprogramoval automatický únikový manévř s maximálním zrychlením a vydal signál ke startu.

PEGOOM se oťrásl a prakticky ve stejném okamžiku udaly senzory stanoviště obrovitého vejce o průměru 550 metrů. Obě lodi od sebe nebyly příliš daleko. I bez počítače Foremon poznal, že to bude o vlásek.

Zrychlil loď na čtyřicet procent světelné rychlosti, ale už po něm opět hrábla neviditelná chapadla. Naštěstí pozdě, neboť sotva se galornské plavidlo přiblížilo na dosah, počítač spustil naprogramovaný manévř.

PEGOOM přelétl do hyperprostoru, po třech minutách opravil kurz a vzápětí odskočil podruhé. Tentokrát do vzdálenosti víc než tisíc světelných let, kde se uchýlil pod ochranu malé hvězdokupy, čítající několik set sluncí.

Foremon si byl jist, že KOGIKEN sleduje jeho stopu. Třetí manévř trval opět tři minuty a loď se vrátila do normálního prostoru poblíž bledého slunce bez planet. Nedalo se určit, nakolik zaostal KOGIKEN. Možná dokonce ztratili jeho stopu.

Krátce nato se PEGOOM vnořil do lokalizačního stínu nějaké trpasličí hvězdy. Netrvalo ani pět minut, když se na monitoru pasivní

lokalizace objevil objekt. Analýza prokázala, že jde o KOGIKEN.

Foremon snížil na minimum výkon všech zařízení, bez kterých se mohl obejít. Nyní bylo téměř nemožné PEGOOM zaměřit.

Na palubě cizí lodi nyní podstupovali muka volby. Její velitel se nakonec rozhodl pro řešení, které Foremon považoval sice za inteligentní, ale málo výhodné. KONIGEN znehybněl. Za necelou hodinu se to kolem trpasličí hvězdy jen hemžilo dalšími galornskými loděmi. .

Pátání se zúčastnilo padesát jednotek. Dvě, tři neustále setrvaly na místě a vyhlížely PEGOOM. Všechny ostatní procešávaly sousední soustavy.

Strážce Bazaltové nížiny se nenechával vyvést z klidu. Svěřil se pod lokalizační ochranu korony, protože neměl šanci uniknout. Hrál na to, že i ten nejtrpělivější lovec ztratí někdy nervy. Nemohli přece vědět, jak je jim nablízku.

Jediné, co ho trápilo, byli Rhodan a Bull. Každým dnem se zvyšoval jejich náskok a bylo sporné, zda se mu podaří je dohonit.

Galorňané zrušili obléhání po sedmi dnech. Foremon chvíli vyčkal, aby se neocitl tváří v tvář obrovské přesile. Když se vynořil, vládl široko daleko naprostý klid. Galorňané byli nenávratně pryč. Přesto zrychlil PEGOOM na maximum a pomocí řady tranzicí do hyperprostoru odletěl z korony do vzdálenosti několika tisíc světelných let, aby zmátl případné pronásledovatele.

Teprve potom zamířil zpátky ke středu galaxie Plantagoo, k planetě Helter Baaken. Několika krátkými tranzicemi dorazil k cíli a všemi prostředky pasivní lokalizace odposlouchával okolní prostor.

Helter Baaken se nacházela uvnitř temného kosmického úseku zvaného Péntický mrak. Nic nenasvědčovalo, že by na něm byly kosmické lodi nebo život. Nesplnila se tedy Foremonova naděje, že zde zastihne TRONTTER s Rhodanem a Bullem na palubě. Při nejmenším ne hned...

11. Premiéra.

„Co bys udělala, kdyby si vzal život A-Caliform, K-Fordes?" „Neprodleně bych jej následovala." „Myslíš, že by to A-Caliform schvaloval?" „Samozřejmě. Vyžaduje ode mě oddanost a také mu ji projevuji. Jeho posláním je nás vést. A je si toho vědom." „Přisuzuješ A-Califormovi velkou moc." „Ne. Prošel shiftingem. Už nemá žádnou moc. Je zajatec stejně jako já." (Psychotaktické záchranné pohovory: E-Kajwan a K-Fordes/ Indikace: nemožná/Analýza účinku: dočasný neúspěch)

Při nejlepším vůli jsem nevěděl, kolik jsme absolvovali tranzicí. Mezitím jsem jim byl schopen odolávat tak jako ve svých nejlepších časech. Skok delší než 2000 světelných let vystaví organismus brutálnímu zatížení. Dokázal jsem ho zvládnout, aniž bych ztratil byť jen na vteřinu schopnost reagovat.

„E-Emergene!" zvolal jsem. „Lokalizace připravena?"

Centrifaaal se otrásl, jako by si nejprve musel projasnit hlavu, a pak vyhrkl: „Připravena!"

„Tak kde jsou data?"

Odpovědí mi byl sled drncivých slabik, které se můj translátor zdráhal přeložit. Vytušil jsem, že Emergen drsně zaklel. Vzápětí se obrazovka zaplnila okolními ozvy. V bezprostřední blízkosti se nacházelo rudé slunce, kolem nějž obíhala rodinka patrně neobydlených planet.

Těsně za hranicí systému jsme zaměřili krychlovou kosmickou loď.

Máme je! zajásal jsem v duchu. „Reakce?" vykřikl jsem. „Žádné."

A-Caliform přešel k E-Emergenovi na lokalizační stanoviště a začal mu pomáhat. „V krychli vládne naprostý klid," prohlásil vůdce klanu po chvíli. „Zdá se, že nás skutečně nezpozorovali."

Spokojeně jsem pokývl hlavou. Bulfyho antilokátor a strukturální absorbér se zjevně osvědčily. Možné ovšem také bylo, že tamti o nás dobře věděli, ale nestáli jsme jim za reakci. Instinkt mi však napovídal, že operujeme v skrytu.

TRONTTER letěl bez ochranného pole stejným směrem jako

krychlová loď. Nemělo cenu vytvářet štít, neboť by nám byl Bullyho antilokátor okamžitě k ničemu. Rozptýlené záření bylo vidět stejné jasně jako vánoční stromek. Na druhé straně jsme byli zcela nechráněni proti distančním zbraním. Ale zkázonosné souboje byly to poslední, čeho jsme se mohli v Plantagu obávat.

Vznášeli jsme se půl hodiny volným prostorem, zatímco B-Zagristas zadával počítači úkoly. Všechno probíhalo v maximálním spěchu, abychom připravili loď co, možná nejdřív k dalšímu skoku.

Krátce nato krychlová loď zrychlila a začal se znovu odvíjet děj, který jsme už znali do podrobností. Navedl jsem TRONTTER na kurz a snažil jsem se přesně napodobovat pohyb krychle. Objekt nám ze vteřiny na vteřinu zmizel z očí.

Lokalizátory dodávaly data, B-Zagristas horečně počítal a ani ne za deset minut jsme už pronásledovali krychlovou loď hyperprostorem. Znovu jsme překonali vzdálenost 2000 let, možná dokonce i víc, a materializovali jsme se na dosah sledovaného objektu. Mířili jsme ze středního sektoru na západní stranu, kde bylo méně hvězd. Přikázal jsem pátrat v hvězdném atlasu po důležitých systémech, ležících podél naší trasy. V seznamu, který jsem obdržel, jsem však nenašel jediný odkaz na možný cíl naší cesty.

Krychlová loď odpočívala necelý půlden, což nám umožnilo opravit menší škody v sektoru strojoven a přesunout se do výhodnějšího postavení.

Předal jsem velení A-Califormovi, třebaže to v sobě skrývalo jisté riziko. Ještě neukázal, jak se zachová ve stresu, alespoň ne po triegerské krizi a jejích následcích. Nechtěli jsme ale, aby Centrifaaalové měli pocit, že je poručníkuje. Loď patřila jim a vzhledem k shiftingu jsem neměl v úmyslu zbytečně je dráždit v jejich sebevražedné náladě. Proto jsem A-Califormovi přepustil velitelské křeslo spíš z psychologických důvodů.

„Ted’!“

Krychle zrychlila bez předchozího varování. A-Caliform reagoval prakticky okamžitě. Zrychlil TRONTTER na absolutně stejné hodnoty. Také L-Libizz a K-Fordes působily jako dobře seštrhaný tým a obsluhovaly bezvadně lokalizaci i pozitroniku.

Následovala tranzice. Vrhli jsme se za krychlí- a také jsme ji

ihned zaměřili. Vzpomněl jsem si na doby, kdy piloti ještě při honičkách řídili lodě ručně a nezařadávali pouze povely počítači...

Na sentimentalitu teď ale nebyl čas, protože štvance pokračovala. Střídali jsme se pravidelně s A-Califormem ve velitelském křesle. Mezitím bylo čím dál zřejmější, že hra kočky s myši potrvá už jen několik málo hodin. Vrátili jsme se tedy k běžnému palubnímu režimu.

5. března 1289 jsme konečně vstoupili do poslední fáze plavby. Po třech dnech, kdy jsme urazili deset tisíc světelných let, jsme doletěli do málo nápadného slunečního systému, kde také ležel cíl, k němuž směřovala krychlová loď. Vyhlásil jsem na palubě poplach a všichni členové posádky zaujali svá postavení. Bully mi ohlásil ze strojovny připravenost a A-Caliform se objevil na můstku jako první. Na lokalizačním monitoru byla jasně vidět krychlová loď.

E-Emergen a B-Zagristas společně proklepali systém a jeho okolí. Nejistili nic, co by nás mohlo ohrožovat. Nebýt krychle, nalézali bychom se v nejpustější části univerza.

Sledovaná loď se nechystala k tranzici, nýbrž si to namířila rovnou k třetí z celkem šesti planet soustavy. Ta jediná ležela v ekosféře.

„Něco mě napadá...,“ vyhrkla zničehonic K-Fordes, naše živoucí encyklopedie. Stála za mnou a cítil jsem její vzrušený dech. „Šest planet, z toho třetí obyvatelná, to odněkud znám. Souhlasí i to, že slunce je bledě žluté.“

„Souhlasí s čím?“ zeptal jsem se jí tiše.

„S pověstmi, které jsem slyšela o Taštermanech. Před několika dny jsem došla k názoru, že máme co dělat právě s nimi. Vzpomínáš si, Perry? Říká se v nich, že pocházejí z třetí planety soustavy Gronen.“

„A dál. K-Fordes?“ Na chvíli jsem se otočil a pohlédl na usilovně přemýšlející Centrifalku.

„Mám dojem, že jde o bažinatý svět, nikdo to ale neví určitě, protože tady ani nikdo nebyl. V Plantagu jsou známa pouze jména - soustava Gronen a Taš-Term jako domovina Taštermanů.“

„Takže je to pro nás taková premiéra,“ prohlásil jsem. „Podíváme se na to zblízka.“

„Nebyli jsme schopni zhodnotit potenciální riziko," namítl A-Caliform. „Neudělali bychom lépe, kdybychom počkali přiměřeně dlouhou dobu mimo soustavu?"

„V zásadě máš pravdu. Uděláme to ale tak, jak jsem řekl."

„To si vyprošuju!"

Prudce jsem se otočil v křesle a vykřikl: „A-Califorme! Musíme se rozhodnout hned teď! Spolehni se na mou zkušenost, prosím. Tahle situace pro mě není nijak nová."

Centrifuga chvilku uvažoval a mně bylo, jako bych seděl na žhavých uhlících. „Tak dobrá," vyhrkl odevzdaně. „Ty jsi ve službě a máš rozhodovací velitelskou pravomoc, Perry."

Udělal jsem osazenstvu můstku a strojovny podrobné pokyny a TRONTTER se pohnul nepatrnou rychlostí vpřed.

Teprve když jsme měli polovinu cesty za sebou a nastavili přímý kurz na domnělou planetu Taš-Term, položil mi A-Caliform další otázku: „Proč nedáš na mé námitky?"

Řekl to až nebezpečně tiše. Považoval jsem to za dobré znamení. Bojovně naladěný A-Caliform nám mohl prospět víc než jako sice inteligentní, ale povolná loutka.

„Promiň," odpověděl jsem smířlivě. „Mám pro to skutečně dobré důvody. Dálková lokalizace nám kromě oné jedné krychlové lodi neudala žádná další kosmická plavidla. Vycházím tedy z toho, že lety do vesmíru jsou pro obyvatele téhle planety spis mimořádná než každodenní událost. Využijeme toho, že všichni soustředí pozornost na svou krychli. Když budeme mít štěstí, jejich lokalizátory nás vůbec nezachytí. Nebo si budou myslet, že je to jen nějaká porucha..."

„To přece nemůžeš přesně vědět, Perry Rhodane!"

„Jistě, určité riziko tu je."

Vůdce klanu pevně odolával mému pohledu, což se po shiftingu stávalo opravdu zřídka. „Chápu," odpověděl nakonec bezbarvě. „Uznávám tvé argumenty. Zřejmě jsi už také nachystal další opatření, že?"

„Ano." Vzápětí jsem přikázal, aby byl výkon reaktorů a generátorů energie snížen na minimum, než se TRONTTER přiblíží k planetě. Dále byla vypnuta aktivní lokalizace, v provozu zůstala jen

pasivní.

„Přistaneme?" zeptal se mě A-Caliform.

„Přirozeně," odpověděl jsem.

„A potom?"

„Kdybych to věděl, cítil bych se mnohem lip."

TRONTTER se blížil velkou rychlostí k planetě, na které už přistála krychlová loď. Vskutku jsme pod sebou spatřili špinavou, bažinatou kouli bez zjevných známek civilizace.

Do konečného rozhodnutí zbývaly dvě minuty.

„Důležitý aspekt sociálního chování představují sexuální aktivity. Jsi jedna ze šesti žen, které máme v klanu, F-Catrike. Jak vypadá tvůj sexuální vztah k A-Califormovi po shiftingu?"

„Proč to chceš vědět, E-Kajwane?"

(Dotázaná nedůvěřivě vstane.)

„Čistě z terapeutických důvodů."

„Tak dobrá. A-Caliform se už nechová dostatečně dominantně. Nejsem sexuálně stimulovaná. Dále neočekávám, že se někdy vrátíme z téhle mise zpátky na Centrum Centrifalů. Mé dítě by nemělo šanci přežít, a proto žádné nezploím."

„Máš dojem, že A-Caliform ztratil biologickou schopnost rozmnožování?"

„Ne!"

„Můžeš mluvit naprosto otevřeně, F-Catrike."

„Končím tento pohovor a nepodstoupím už žádný další. Mám pocit, že bys sám rád zaujal místo rozmnožovatele, E-Kajwane. To ovlivňuje tvé otázky. Měl bys spíš uvažovat o tom, že Centrifalové byli před tisíci lety už jednou podrobeni shiftingu, a přece nevymřeli."

„Rozumím, F-Catrike."

(Psychotaktické záchranné pohovory: E-Kajwan a F-Catrike/Indikace; nemožná/ analýza účinku: dočasný neúspěch) (Poslední pohovor. Spis uzavřen. Nelze vyloučit možné provinění ze strany tazatele.)

12. Horkokrevná těla.

Foremon tušil předem, že nebude snadné vletět do Pentrického mraku. Kdo si usmyslí zabydlet se uprostřed temného oblaku, ten se chce ukrýt. A kdo má navíc k dispozici technické prostředky jako Galorňané, zpravidla se patřičně zajistí.

Rhodan a Bull museli dorazit k oblaku před delší dobou, pokud se ovšem nevydali ke zcela jinému cíli. Foremon však přímo cítil, že je oběma vrahům v patách. Jestliže se jim podařilo proniknout dovnitř, musel by se strážce Bazaltové nížiny smířit s porážkou. Nemohl by operovat na výsočním galornském území, jak by chtěl. Nepomohly by mu ani prostředky, které měl k dispozici na palubě PEGOOMU.

Rozhodl se, že se bude vyhýbat nitru mračna, jak jen to půjde. Na druhé straně ale bez ohledu na riziko zapnul aktivní lokalizaci. Pomocí palubního počítače nasměroval všechna pětirozměrná čidla do nejbližšího okolí.

Ani vysoce výkonná lokalizační zařízení Galorňanů mu však nepřinesla žádné informace o tom, jak to vypadá uvnitř Pentrického mraku. Počítač mu rovněž nesdělil nic kromě jména a polohy Helter Baakenu.

Proč byl oblak tak „neproniknutelný”? Foremon to nechápal. Nejdřív si myslel, že to způsobuje hyperbouře, ta ale mezitím už pominula a nepřicházela tedy v úvahu. Nakonec strážce zjistil, že hyperprostor vykazuje určitá zkreslení. To mu sice nebránilo proniknout do nitra mraku s tak vyspělou lodí, jako byl PEGOOM, nemohl by však úspěšně zaměřovat.

Foremon zajásal, když zjistil, že se do Pentrického mraku nedá vlétnout tranziční lodí. Bylo mu okamžitě jasné, že TRONTTER nemůže být uvnitř. Stejně tak neměly do oblaku přístup plantagské národy jako Centrifaaalové, Krooghové, Moxgergové či jak se všechny jmenovaly.

Pokusil se vžít do situace obou vrahů. Co když se opravdu chtěli dostat na Helter Baaken? Co když přiletěli a přesvědčili se, že neproniknou do oblaku? Řekl si, že na jejich místě by si našel nějakou skrýš a číhal.

Strážce Bazaltové nížiny systematicky pročesal nejbližší okolí Pentrického mraku. Z technických dat, která obdržel od A-Betšagy, se dal rekonstruovat energetický ozev TRONTTERU. Avšak čidla nenarazila na nic, co by bylo jen trochu podobné. Zato Foremon objevil slabé senzorické impulzy. Někde v okruhu poloviny světelného roku pracoval v aktivním modu nějaký lokalizátor.

Prozradili se.

Strážce uvedl do pohybu veškerou mašinérii PEGOOMU bez ohledu na to, že se sám může prozradit. Zahalil loď do modravého ochranného pole, provedl ultrakrátký skok hyperprostorem do bodu, jehož souřadnice předtím zjistil - a vůbec nic nenašel.

K nejzazšímu okraji Pentrického mraku to byly tři světelné dny a v okolním prostoru bylo jako vymeteno. TRONTTER mohl být všude možně, jen ne tady.

Přesto se Foremon pustil do další lokalizace senzorických impulzů. Později musel uznat, že to od něj byl šťastný nápad. Trvalo jen několik minut a PEGOOM zaměřil nepatrný objekt. V mezihvězdném prostoru vypadal jako zrnko prachu. Přitáhl si ho na palubu. Nic nenasvědčovalo, že by měl něco společného s Rhodanem.

„Čekám na analýzu," vykřikl. „O jaký objekt jde?"

„To nemohu přesně určit, pokud ho neotevřu," odpověděl palubní počítač.

„Je možné, že jsme si sem nasadili bombu nebo nějaký jiný nebezpečný předmět?"

„To vylučuji na devadesát osm procent."

„Dobrá. Podívám se na to."

Foremon sledoval Šipky na obrazovce počítače a dosel do jakési komůrky na zádi PEGOOMU. Na vyšetřovacím stole leželo černé silně poškrábané pouzdro, které jako by bylo potažené třpytivou sítí s velkými oky. Síť identifikoval strážce jako tištěnou anténu, zato nepřišel na to, jakou funkci mají vybouleniny a důlky na povrchu pouzdra.

„Že by automatická zaměřovací bóje?" vyhrkl.

„To je velmi pravděpodobné," odpověděl mu počítač, jehož hlasový výstup se mohl ozvat v kterémkoli místě lodi. „Jde o hodně

staříčkový model. Proto také má nepatrnou senzorickou citlivost."

Foremon se sklonil k pouzdru. Na jeho konci spatřil škvíru a v ní čtverhrannou klapku. Na ní byly vyryty nepatrné číslice a také písmena. Strážce měl oči až těsně u klapky, když konečně přečetl nápis TRONTTER.

Byl se svým objevem navýsost spokojen. Měl v ruce první důkaz toho, že jde po správné stopě. Rhodan a Bull tu někdy předtím byli. Kde ale vězí teď?

Foremon přikázal pečlivě prozkoumat všechny záznamy zaměřovací bóje.

Palubnímu počítači trvalo kupodivu hodně dlouho, než otevřel bóji a zajistil obsah paměťové sekce. Foremon sledoval z velitelského můstku, jak se vytvářejí hologramové obrazy.

Zpočátku neviděl nic než sníh. Centrifugální informační kód nefungoval stoprocentně logicky. Parametry umožňující zhodnocení byly zjišťovány zdoluhavou metodou pokusu a omylu.

„Jaké zadání měla bóje?"

„Ukládat do paměti všechny naměřené údaje," odpověděl počítač. „A to při stacionární poloze. Tu dodržela. Veškerá data lze prověřovat stejným vztahovým systémem."

Foremon nechal zvětšit hologram na krychli o délce hrany jeden metr. V téže chvíli se objevil vesmír, v jehož středu byl Pentrický mrak. V bezprostřední blízkosti se náhle zablýskl silný lokalizační odraz. Byl to energetický otisk pyramidové lodi dlouhé 280 metrů.

TRONTTER!

Strážce Bazaltové nížiny pochopil, že Perry Rhodan se dopustil rozhodující chyby. Nechal zde lokalizační boji, která měla sledovat pohyby kosmických plavidel. Přirozeně že první, co zaznamenala, byl odlet vlastní lodi.

Chvíli se nedělo vůbec nic. Foremon nechal počítač, aby zjišťoval místa vykazující aktivitu. Zakrátko spatřil krychlovou kosmickou loď, jejíž tvar odněkud znal. Bylo to jako vždycky - nebyl schopen si vzpomenout, kdy a kde se setkal s takovým plavidlem.

„Má bóje data o reimaterializačním šoku?" zeptal se počítače.

„Ano."

„Lze z nich zpětně vyvodit nějaké závěry?"

„Jistěže. Šok má nepatrnou intenzitu. Podle toho se dá vypočítat skoková vzdálenost maximálně žádná celá pět desetin světelného roku.“

To byla pro Foremona důležitá informace. Vyvodil z ní, že krychlová loď se musela vynořit odněkud z nitra Pentrického mraku. „Ta kostka tedy vzlétla z Helter Baakenu,“ " zamumlal zamyšleně, „Ale jak je to možné?“

Strážce Bazaltové nížiny věděl přesně, že nelze provádět tranzice dovnitř oblaku. Tady něco nehrálo, a totéž zřejmě napadlo i Perryho Rhodana. Proto vystartoval s pyramidovou lodí v okamžiku, kdy zrychlila krychle.

Podle šoku vyvolaného další tranzicí se dalo usoudit, že krychle odskočila mnohem dál. Krátce nato zmizel v hyperprostoru rovněž TRONTTER. Rázová vlna byla u obou lodí prakticky stejná. Foremonovi bylo jasné, že Rhodan a Bull se rozhodli pronásledovat krychli.

Proč, to bylo nasnadě: Ti na TRONTTERU se bezpochyby pokoušeli proniknout do Pentrického mraku a ztroskotali kvůli pětirozměrným zkreslením. Potom zřejmě zjistili totéž, co nyní Foremon, a sice, že krychlovému plavidlu se přesně stejný průnikový manévř podařil.

Rhodan a Bull se zjevně chtěli dozvědět, jak to kostka dokázala. Pokud chtěl strážce najít oba vrahy, musel kopírovat jejich chování. Znamenalo to pro něj, že musel čekat, až se objeví druhé krychlové plavidlo.

Pokud bude mít opravdu štěstí a vynoří se, může je sledovat stejně jako předtím TRONTTER předchází loď. A nakonec se možná dostane i na stejné místo. Smyčka kolem hrdel obou vrahounů se začala pomalu, ale jistě utahovat.

Foremon znehybněl v umělém osvětlení velitelského můstku. Snažil se doplnit zásoby potřebné pro organismus na maximum, aby obstál při plnění nadcházejících úkolů.

Nemusel čekat víc než několik hodin. Z okraje Pentrického mraku se vynořila krychlová loď. Strážce Bazaltové nížiny zahalil PEGOOM do účinného antilokalizačního štítu, který pronásledování nemohli prorazit.

Krychle zrychlila na sedmdesátiprocentní rychlost světla a provedla tranzici. Vzdálenost 1780 světelných let, hlásily zaměřovače.

Foremon ze zkušenosti věděl, že trvá několik hodin, než posádka tranzičního plavidla vypočte svou novou polohu a připraví druhý skok. Měl tedy dost času. PEGOOM urazila stejnou vzdálenost ani ne za půl hodiny.

Bylo snadné držet se za krychlovou loď. Byla sice vybavena tranzičním pohonem a dokázala zvládnout dlouhé vzdálenosti prakticky v nulovém čase, zato posádce trvalo hodně dlouho, než se zorientovala a připravila další skok. Proto byl tento typ plavidel v obrovské nevýhodě proti mnohem vyspělejšími lodím vybaveným lineárním, metagravovým či jiným pohonem.

Takto pronásledovaný i pronásledovatel urazili deset tisíc světelných let a dostali se na západní stranu galaxie - k málo nápadné sluneční soustavě s šesti planetami.

Palubní počítač PEGOOMU zalovil v paměti a identifikoval tento systém jako soustavu Gronen. Foremon měl dojem, že i tohle jméno bezpečně už několikrát slyšel. „Jaká lze dostat data týkající se soustavy Gronen?“ zeptal se počítače.

„V soustavě Gronen se nachází planeta Taš-Term, na níž žijí Taštermanové. Další data lze vyvolat. Přejete si je mít?“

„Možná později.“

Taštermanové strážci Bazaltové nížiny něco říkali. S dvěma příslušníky tohoto národa se setkal už na Galornu, přesněji řečeno v Gaalu. Příliš ho nezajímali, jen využil jejich pomoci. A teď se jim připlétl do cesty znovu. Tušil že tahle zdánlivá náhoda něco znamená.

Zabrzdl PEGOOM za šestou planetou a sledoval, jak krychle míří k třetí. Podle dálkových zaměřovačů šlo o bažinatý, nehostinný svět. Přestože se nedaly na tak velkou vzdálenost zjistit přesnější údaje o povrchu, civilizaci a urbanistice, zdálo se, že je to naprosto otevřený svět, asi jako Centrum Centrifaaľů. A navíc se silně projevoval v hyperspektru. Zdálo se, že příroda je na Taš-termu v nedotčeném stavu.

Krychlová loď dosedla na povrch planety 2000 kilometrů od

jižního pólu. Nedalo se poznat, jestli je tam kosmodrom, nicméně několik matných ozvěn v zaměřovačích svědčilo o tom, že byly vypnuty reaktory.

Tam kde přistane jedna loď, musí být i další, uvažoval Foremon. Právě v této skutečnosti spočívala velká naděje, že se konečně dostane nadosah Rhodanovi a Bullovi.

PEGOOM zamířil s aktivovanou lokalizační ochranou do nitra soustavy. Foremonovi se zastesklo po suché Bazaltové nížině, kde mohl trávit celé dny mezi skálami a vápencovými útvary a kam vkročil nějaký návštěvník nanejvýš jednou za deset let. Nyní nasvědčovalo všechno tomu, že bude trpět vlhkem a blátem.

Čím víc se blížil k Taš-Termu, tím víc detailů mu ukazovaly lokalizační hologramy. Zanedlouho zaměřil na kosmodromu nejméně tucet krychlových lodí - a také narazil na nedefinovatelný ozev, který přicházel z místa nacházejícího se kousek stranou od přístavního areálu. Tento osamělý objekt vzbudil jeho pozornost.

Neměl ani jeden energetický generátor zapnutý na maximum, a proto jej nemohly zaměřit lokalizátory krychlových lodí. Na rozdíl od PEGOOMU.

O půl hodiny později se na oběžné dráze kolem planety objevil malý galornský člun. Přeletěl inkriminované místo v močálu a jeho lokalizátory vytvořily nadmíru přesný obraz.

Foremon identifikoval kosmickou loď ve tvaru pyramidy o délce 280 metrů, která se snažila ponořit... V duchu se ptal, jak se jí vlastně podařilo dostat dolů. Pro jistotu nechal při příštím přeletu člunu prověřit dopodrobna všechny údaje, které mu poskytl A-Betšaga.

Byl by málem zajásal nahlas, tak velký byl jeho triumf. Nezáleželo na tom, jak se mu to povedlo, ale našel TRONTTER!

Tam dole byli Perry Rhodan a Reginald Bull, vrazi čtvrtého posla Thoregonu. Měl pocit, jako by viděl jejich horkokrevná těla a cítil jejich výpary.

Foremon aktivoval modrý ochranný štít. Nyní mohl plně využít obrovskou technickou převahu. Když se spustil s PEGOOMEM dolů, věděl strážce Bazaltové nížiny, že Rhodanovi ani Bullovi už nezbývá mnoho do konce života.

Robert Feldhoff

LET TRONTTERU

Edice Thoregon, sv. 35 (Perry Rhodan 1834)

Z německého originálu Der Flug der TRONTTER, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1996, přeložil Jiří Podbrdský.

Vydal jako svou dvoutisící padesátou pátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.